

מנצפך [יהוה]

להמשיך הארת ה"ג מהארת יסוד דאימא
שן[ע"ג] (ב)חב"ד דז"א ליסוד דז"א

ה"ג
יהוה יהוה
יהוה יהוה

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונגהי
שין, שיין דלת, שיין דלת יוד
שיין דלת יוד

ג"ו כ"ו יהוה

ושם [ביסוד ז"א] נעשים [הה"ג] הוי"ה א' (א)

ומיסוד דז"א לדעת דנוק'

[נה:]

ושם מתחלקים לה' הויו"ת גי' ק"ל, דעת דנוק'

ה"ג
יהוה יהוה
יהוה יהוה
גי' ק"ל

ג"ו ע"ב יהוה יהוה

ע"ב לחג"ת דנוק' (ב)

(היינו שריבוע הוי"ה העולה ע"ב מתפשט בחג"ת דנוק')

יכוין להמשיך כל הארות אלו [כאן ההמשכות בפועל, מכתר דז"א (בא"ל הנ"ל)] דרך פנים
דמלכות דכתר דז"א (3), ופנים דמלכות דחכמה (7), ואחוריה (8) , [לשורש השני דנוק'].

ג"ו כ"ו יהוה (ה"ג - השפע) (ד)

גי' ע"ב יהוה (3) יוד הא ואו הא (7) פני' דמל' דכתר דז"א (3). פני' דמל' דחכמה (7).
גי' ק"ל יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא (8) אחוריים דמל' דחכמה (8).
הרי כ"ו ע"ב ק"ל כמספר ברו"ך. [הורדת כל השפע הנ"ל מהשורש הב', לנוק' שבבריאה].

(*) יכוין להמשיך הארת יסוד דאבא [הנקרא ברוך] המלוכב ביסוד דאימא, ליסוד דז"א [הנקרא
ברוך]. ולהמשיך הארת ב' היסודות (סמיכות גאולה לתפילה) עם הארת החו"ג ליעקב ורחל,
[כדי] להעלותם לאחורי היסוד [דז"א] הכלולים (צ"ל וכלולים) עמהם כל ביי"ע שהיו בבריאה.

וע"י אורות הנז' יכוין להעלות נוק' רחל (תמול שלשום^(O)), וכל היכלי ביי"ע (חדשים), ומם (נראה
שהיה וגם, ר"ה) היו"ד מלכיות דאח' דאח' (שעה"כ) דחכמה דכתר דבינה (או דחכמה), לאצילות.
[להעלות (יר"א ח"א עמ' 590), שם כ' והם] [הנוק' של אתמול] ולחבר מלכיות דדת"י^(*).
(לצורך בנין אח', היום) דפרצוף חכמה דכתר בינה (או דחכמה) דנה"י דבינה דנוק' (רחל),
לאחורי שורשי פרצופה, כנגד אחורי יסוד דבינה (או דחכמה) דנה"י דבינה דז"א דאצילות.

א. עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה.

ב. עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה, דף צ"ג ע"ג.

◇ עיין תו"ח דף צ"ו רע"א, הווי"ה הראשונה היא הה"ג בעצמם. הווי"ה השניה - מדר' 3, מ"ה - מדר' 7.

* עפ"י שעה"כ, שכאן ההמש' לבר', ודרך עדיין באצי'. אבל בסדור המודפס, כוונה זו לפני כוונת הדרך.

○ עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה, דף צ"ג ע"ג. דף כ"ח סע"ד. שער"ר ח"א ש' ר"ח, ח"ב ש' קי"ד, ש' קי"ט.

עי' כרם שלמה ח"ו דף קע"ט ע"ב.

● עיין שעה"כ דף ק"ג ע"א ד"ה אלפין (סוף הגהת השד"ה).

אטב"ח הלכה למעשה¹

הדרבה מעשית לכוונת אטב"ח בברכת אבות

הקדמה כללית, תיקון עשר ספירות דב"ן דז"א - ע"י מ"ה.

בעץ חיים שער אנ"ך פ"ו [דף צ"ב ע"ג, ובחסדי דוד אותיות: ע"א ע"ב], ביאר הרב [תחילה] את סדר תיקון ו"ק דב"ן דז"א, הנתקנים ע"י ו"ק דמ"ה דז"א. ובכל אחד מו"ק דב"ן ודמ"ה אלו, יש י"ס פרטיות [וכדלקמן]. ונבאר [בקיצור] שתיקון ו"ק דב"ן, מתחיל בזיווג או"א שלצורך זו"ן. שב-זיווג זה ו' **מלכויות** [שהם: מלכות דכל ספירה מו"ק] **דב"ן**, נתקנו ע"י ו' **מלכויות** דו"ק דמ"ה. **ובעיבור** נתקנו ו' **נה"י** [שהם: נה"י דכל ספירה מו"ק] **דב"ן**, ע"י נה"י דו"ק דמ"ה. **וביניקה** נתקנו ו' **חג"ת** [שהם: חג"ת דכל ספירה מו"ק] **דב"ן**, ע"י חג"ת דו"ק דמ"ה. **ובגדלות** נתקנו ו' **חב"ד** [שהם: חב"ד דכל ספירה מו"ק] **דב"ן**, ע"י חב"ד דו"ק דמ"ה. ובזה נשלם ז"א בו"ק, ויש בו ו' ספירות שלימות [60], **דב"ן ומ"ה**. אחר כך באו ג"ר הכוללים דמ"ה, [שכל אחד מ-ג"ר אלו כלול מי"ס פרטיות], וביררו ותיקנו את ג"ר הכוללים **דב"ן**, ובזה נשלם ז"א ויש בו ט"ס שלימות [90], **דב"ן ודמ"ה**. בהמשך עץ חיים [דף צ"ג אמצע ע"א], התחיל הרב לבאר את סדר תיקון **מלכות**² - **נוק'**. וביאר שם שגם תיקון ה**נוק'** בשלימות, יהיה כשיהיו בה **עשר** ספירות שלימות, כשבכל ספירה מהם יהיו עשר ספירות **פרטיות** שבה, [שבזה יהיו בנוק' 100 ספירות]. **ובתחילת** תיקון ה**נוק'**, נתקן בה ספירת ה**מלכות** [ראה לקמן] שהיא ספירה **אחת מתוך עשר** ספירות דנוק'. ותיקון **מלכות** זו דנוק', היה **ביחד**³ עם תיקון ו"ק ז"א שנז"ל

¹ מאמר זה כתבתי לפני שנים רבות, ובשנה זו שנת תשפ"א זכינו לשוב וללמוד סוגיא זו בעיון, וראיתי שראוי להגיה ולערוך כמה תיקונים, הערות והארות במאמר ישן זה. בנוסף לזה זכינו בשנה זו להוסיף ולכתוב כמה מאמרים, העוסקים בעיקר בענין ב"ח שבחכמה, ו-ל"ע שבתפארת.

² כאן ראוי ללמוד בשמן ששון [דף מ"א ע"א למטה], בביאורו על ע"ח שער ל"ה פ"ד אות ג', וכאן נקצר.

³ ראה ב- **כרם שלמה** [דפו"י ח"ו דף קע"ט - ק"פ], בביאורו על ע"ח שער אנ"ך פ"ו בסופו. ובהמשך דבריו ביאר ש- **בזמן הזה** אנחנו מתקנים **עשר ספירות דמלכות** שבנוק' [10%], ע"י **כריעות וזקיפות** שבתחילת ברכת אבות, יעו"ש. ובענין עמוק זה, עסקנו בסוף ביאורנו על תיבת: **ברוך**, שבתחילת העמידה.

[וכדלקמן]. ומכ"מ יש שינוי בין ז"א לנוק', שב-ז"א שיצא ב-ו' נקודות, לכן נתקנו בו ו"ק [60]. אבל נוק' שיצאה בנקודה אחת בלבד שהיא: **מלכות שבה**, לכן [כשנתקנו ו"ק דז"א] נתקן בה רק **המלכות שב-נוק'** [10].

נשוב לתיקון **מלכות שב-נוק'** ונאמר, **שבזיווג או"א**, נתקן **מלכות דמלכות ד-ב"ן דנוק'**, ע"י **מלכות דמלכות ד-מ"ה דנוק'**. ובעיבור נתקנו **נה"י דמלכות וכו'**, וביניקה נתקנו **חג"ת דמלכות**, ובגדלות נתקנו **חב"ד דמלכות**. ולהבנת סדר תיקון ז"א ונוק' [שנז"ל], נערוך כאן טבלא קטנה.

מלכות דנוק' - 10	ו"ק דז"א (עיבור ויניקה) - 60						ג"ר כוללים דז"א
	יסוד	הוד	נצח	תפארת	גבורה	חסד	
מלכות	יסוד	הוד	נצח	תפארת	גבורה	חסד	ג"ר
חב"ד	חב"ד	חב"ד	חב"ד	חב"ד	חב"ד	חב"ד	חב"ד
חג"ת	חג"ת	חג"ת	חג"ת	חג"ת	חג"ת	חג"ת	חג"ת
נה"י	נה"י	נה"י	נה"י	נה"י	נה"י	נה"י	נה"י
מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות

והרי כשגדל ז"א ב-ו"ק שלימות [60], נגדלה נוק' רק ב-**מלכות** שלימה [10, וכמ"ש בע"ח דף צ"ג סוף ע"א וריש ע"ב]. וכדי שבנוק' יהיו **עשר ספירות** שלימות [100], יש צורך לתקן בנוק' **עוד ט"ס** [90]. ותיקון **ט"ס** אלו דנוק', נקרא בשם: **אטב"ח**. וזמן תיקון **ט"ס דנוק'** באטב"ח, הוא **כשנגמר**⁴ [כמ"ש בע"ח שם דף צ"ג ריש ע"ב שורה 3,

⁴ בסידור הרש"ש הנדפס [דף ס"ד ע"ב] מבואר שתיקון אטב"ח, מתחיל בתיבת **טובים**, [כמבואר היטב בסידור היר"א עמוד 615, וראה לקמן]. ובענין זה יש **לשאול**, שהרי בתיבת **טובים** עדיין **לא** נגמר ז"א להיתקן בג"ר הכוללים, והיינו שבטובים רק ג"ר **דאימא** נשלמו ונגמרו, אבל ג"ר **דאבא** עדיין **לא** נשלמו עד קונה הכל, [שהרי בתיבת טובים, נשלמו רק ו"ק דגדלות דאבא]. וא"כ יש לשאול **איך** התחיל תיקון אטב"ח כבר ב-טובים.

ונראה **ליישב** [תחילה] שהיות ונוק' מקבלת רק את הארת **אימא**, לכן כשנגמרו מוחין **דאימא** להיתקן, שזה ב-אלהי אברהם וכו', כבר אפשר לעסוק בתיקון אטב"ח. אבל **אבא** שאינו מאיר [ישירות] לנוק', לכן הגם שמוחין **דאבא לא** נגמרו להכנס, עכ"ז אפשר כבר להתחיל בתיקון בנין הנוק' באטב"ח. עוד ראוי וחשוב ביותר ללמוד ב-**באתי לגני** [ח"א דף פ"ח סוף ע"ב, ובעיקר ב-ח"ב דף קפ"ד מאמצע ע"א], שם האריך והרחיב בענין עמוק זה של: **זמן** תיקון הנוק' יעו"ש היטב. [ולקמן בפרק: איך תיקון הנוק' מתחיל כבר בטובים, עסקנו בהרחבה יתירה בדברי קודש].

העיקריות של המלכות וכו'. ונראה שב-סדר הכוונה יש לכוין תחילה ב-**תנ"ה שהם העיקר וכנ"ל**, ולהמשיך ב-ה"ג **המגדילות וכו'.**

וראה ב-**באתי לגני** [ח"ב דף קפ"ז מעט למטה מאמצע ע"א], שהעיר שראוי היה לעשות: **ש"ן ת"ם - ביחד, ולא לחלקם:** ש"ן תחת ה"ג, ו-ת"ם תחת תנ"ה, שהרי הרמז שבענין המלכות נרמז - כולו [רק] ב-**ש"ן**, ולא ב-ת"ם. [והיות וגם ת"ם הוא במלכות, יש לעשות ש"ן ת"ם - ביחד].

ואכן בסידור כת"י הרב אליהו משען זיע"א, ובסידור היר"א [עמוד 628], אותיות: **ש"ן ת"ם סמוכות** - ואינם נפרדות.

ונראה שראוי ללמוד כאן, גם בענין: **חותם בתוך חותם** המבואר בעץ חיים שער ל"ד סוף פרק ו' [דף נ' ע"ב]. והמבואר גם בהמשך עץ חיים שער ל"ה פ"ב [דף נ"ב מאמצע ע"א], וב-פרק ג' [דף נ"ב ע"ב למטה], והיעב"א.

בענין **בת כהן**, ראה בעץ חיים סוף פ"ה [דף נ"ד ע"ד], ומ"ש באמת ליעקב מערכת א' אות ק"ס, ומ"ש עליו במזכיר שלום מערכת א' אות נ"ג.

הקדמה לאטב"ח בענין ההבנה החדשה בישיבה

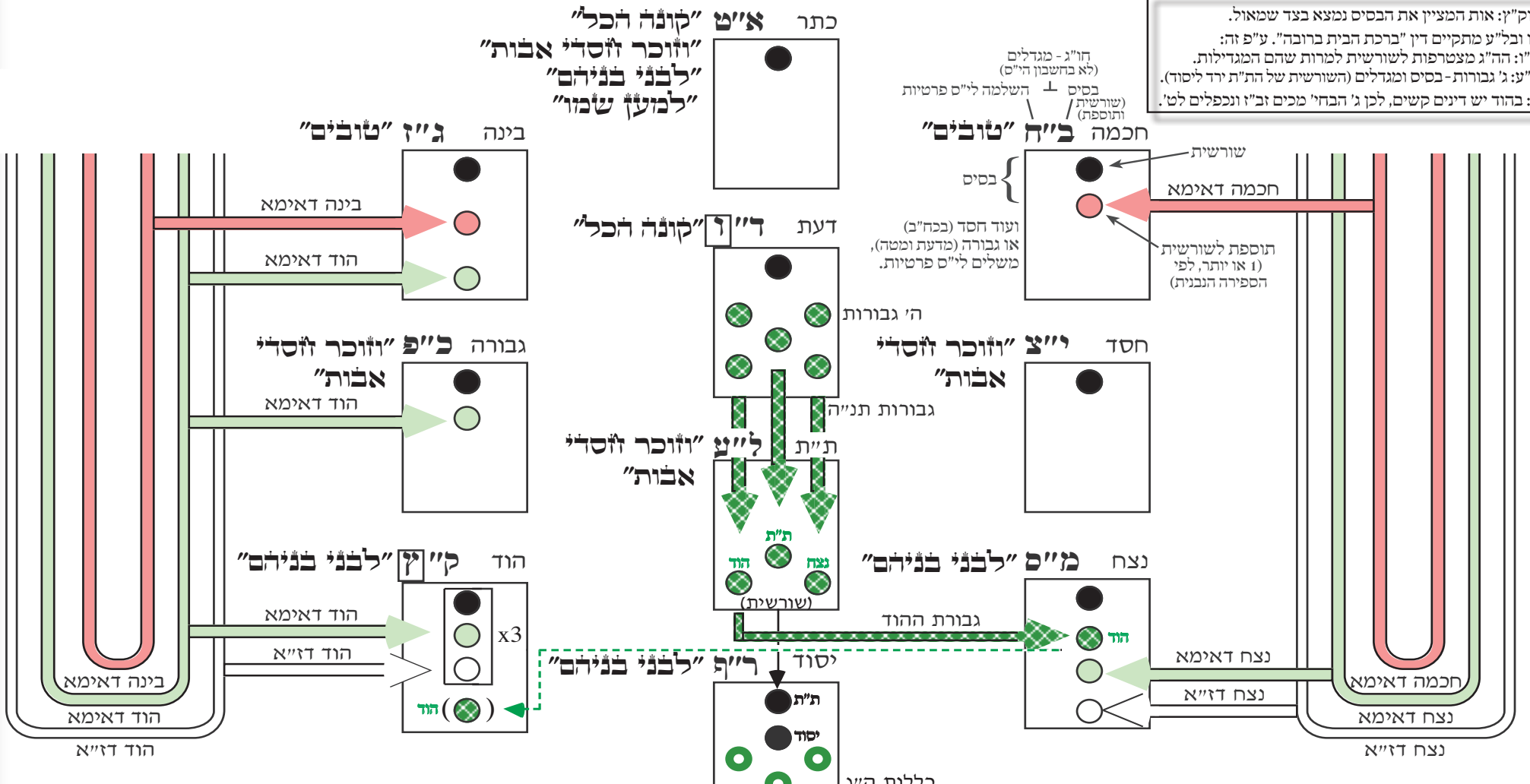
כוונת האטב"ח מעודכנים לפי הבנה חדשה בישיבה, בעיקר עפ"י מבוא שערים דף נ"ב ע"ג-ד', דרוש ז' (עי' עמוד 155. יש ד' בחינות גורמי הגדלה: מוחין - חו"ב, חו"ג, לבוש נה"י דאימא, לבוש נה"י דז"א). כלומר, בחינות אלו אינם ניתנים לנוק', אלא גורמים לבחינה נוספת שכנגדם להינתן לנוק' (בחי' הגימטריא דמ"ה וב"ן דמוחין דאימא, שהרי בחי' האותיות נשארות בז"א). ועצם ההגדלה (השלמה ליי"ס פרטיות דכל אחת מיי"ס דרחל) תבוא מחלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, כמסודר בסידור היר"א ח"א 615 והלאה.

וכן עי' עץ חיים שער המוחין פ"ט, ח"א דף ק' ע"א-ד' (עי' עמוד 154), בענין בנין הנוק' באטב"ח הנעשה ממ"ה וב"ן דמוחין דאימא. ועי' גם בחסדי דוד תוך אות ק"כ, דף נ"ו ע"ב (עי' עמוד 154) ד"ה אח"כ (הראשון).

סידרנו את נוסח כוונת האטב"ח עפ"י המהלך הזה, וכן מסודר בעיקר בסידור היר"א.

דרוש אטב"ח - בניית פרי רחל (בהארה) עיי ע"ח ח"ב דף נ"ג

* ד"ו וק"ץ: אות המציין את הבסיס נמצא בצד שמאל.
 * בד"ו ובל"ע מתקיים דין "ברכת הבית ברובה". ע"פ זה:
 1. ד"ו: הה"ג מצטרפות לשורשית למרות שהם המגדילים.
 2. ל"ע: ג' גבורות- בסיס ומגדלים (השורשית של הת"ת ירד ליסוד).
 * ק"ץ: בהוד יש דינים קשים, לכן ג' הבחי' מכים זב"ז ונכפלים לט'.

כלי ת"ת דז"א (ע"ה ח"ב דף נ"א סע"ד)

שליש עליון	לצורך אור ש"ע דת"ת	נוק'
חצי עליון דשליש אמצעי	אור בש"ת דת"ת	כתר
חצי תחתון דשליש אמצעי	נותן לכתר דנוק'	דעת
חצי עליון דשליש תחתון	נותן לדעת דנוק'	ת"ת
חצי תחתון דשליש תחתון	נותן לת"ת דנוק'	

ולכן הת"ת יכול לתת את הנקודה השורשית שלו ליסוד שאין לו על מי שיסתמך (בז"א)

מלכות ש"ן "למען שמו"ן

קס"א קמ"ג קנ"א

כלל דכללות הי"ג

כל המהות של המלכות היא חותם, לכן לא רואים את השורשית (ע"ה ח"ב דף נ"ב אע"א)

- נקודה שורשית
- כללות הגבורות
- ⊗ גבורות
- הארת מוחין דאימא
- הארת נה"י דאימא (לבוש)
- הארת נה"י דז"א (לבוש)

בציור זה הבאנו רק את מרכיבי הבסיס (שורשית ותוספת לשורשית). המגדיל וההשלמה ליי"ס אינם מובאים כאן, מלבד המגדיל של ההוד (ק"ץ), שהרי יש כאן דין מיוחד שגבורת ההוד, קודם כל שימש בתור תוספת לשורשית, ואח"כ הולכת למקומה בספירת ההוד, להגדילה ליי"ס. בטבלה שבעמוד הבא, הבאנו את כל המרכיבים.

סדר בנין אטב"ח

מלכות	יסוד	הוד	נצה	ת"ת	גבורה	חסד	דעת	בינה	חכמה	כתר	ספירות
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	2	הוד	2	2	2	2	2	2	2	2	2
3	3	הוד דאימא	3	3	3	3	3	3	3	3	3
4	4	הוד דאימא	4	4	4	4	4	4	4	4	4
5	5	הוד דז"א	5	5	5	5	חסד	5	5	5	5
6	6	הוד דז"א	6	6	6	6	גבורה	6	6	6	6
7	7	הוד דז"א	הוד	7	7	7	ת"ת	7	7	7	7
כלל' דכלל' ה"ג	8	הוד	נצה דאימא	ת"ת	8	8	נצה	הוד	8	8	8
קס"א דאימא	ת"ת	הוד	נצה דז"א	נצה	גבורה	9	הוד	בינה דאימא	נצה	9	9
קמ"ג דאימא	יסוד	הוד	נצה	הוד	הוד דאימא	חסד	דעת	הוד דאימא	חכמה דאימא	ש"ת דת"ת	9
קנ"א דאימא	רף	קץ	מס	לע	כפ	יצ	דו	גז	בח	אט	שורשית
שן > תס < למען שמו (לבושי תנ"ה) (דאימא)	יסוד אין לו על מה לסמוך, ולכן היסוד מקבל את הנקודה השורשית של הת"ת	לבני בניהם (ג' גבורות קשות אלו, מכות זו בזו, ועושות ט' ספירות)	מס	לע (נקו' שורשית של הת"ת ירדה ליסוד, ברכת הבית ברובה. תנ"ה גם מגדיל וגם נגדל)	כפ וזוכר חסדי אבות	יצ	דו קונה הכל (ברכת הבית ברובה - ה"ג גם מגדילות וגם נגדלות)	גז טובים (חיוזק מנז"ה דאבא)	בח	אט קונה הכל וזוכר חסדי לבני בניהם למען שמו (ד' רבעים)	שורשית

מקרא: כ - נקודה שורשית (1). תוספת לשורשית (2): ת - מוחין דאימא. נ - לבוש דאימא. נ - לבוש דז"א. חו"ג המגדלים: נ - חסדים. ת - גבורות. 1 - ההגדלה לז"ס.

(עפ"י סידור הרש"ש חלק ו' דף ז')

כוונת המשכת המוחין דכתרים די ספירות דקטנות וגדלות ראשון ושני שצריך לכוון בטבילת ליל שבעות. ותחילה יכוין לעלות אור החוזר דחסדים לכחב"ד, ואח"כ יכוין להמשיך הכתרים כנזכר בדרוש שישי משער כ"ה.

יכוין לעלות הכפל דשני שלישי העליונים דחסד הראשון המתפשט בספירת החסד דז"א שהוא אור החוזר, דחח"ן דחכמה וחסד דפרצוף אמצעי חג"ת דז"א לחח"ן דחסד ונצח דפרצוף הפנימי חב"ד ואור החוזר דחסד דחח"ן דנצח דפרצוף האמצעי לדת"י דת"ת דפרצוף הפנימי חב"ד.

וכן להעלות הכפל בשני שלישי העליונים דחסד השני המתפשט בספירת הגבורה דז"א שהוא אור החוזר דבג"ה דבינה וגבורה דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א לבג"ה דגבורה והוד דפרצוף הפנימי חב"ד דז"א ואור החוזר דחסד דבג"ה דהוד דפרצוף אמצעי לדת"י דיסוד דפרצוף הפנימי חב"ד.

וכן להעלות הכפל דשליש התחתון¹ עם הכפל דשליש העליון דחסד הג' המתפשט בת"ת דז"א שהוא האור החוזר דדת"י דיסוד ודת"י דדעת דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א לת"ת דישסו"ת שבו מלוכשים שורש ד' מוחין דכתר דז"א ועל ידי כך יכוין להמשיך ולהשלים התפשטות חלק העליון דת"ת הנזכר בישסו"ת.

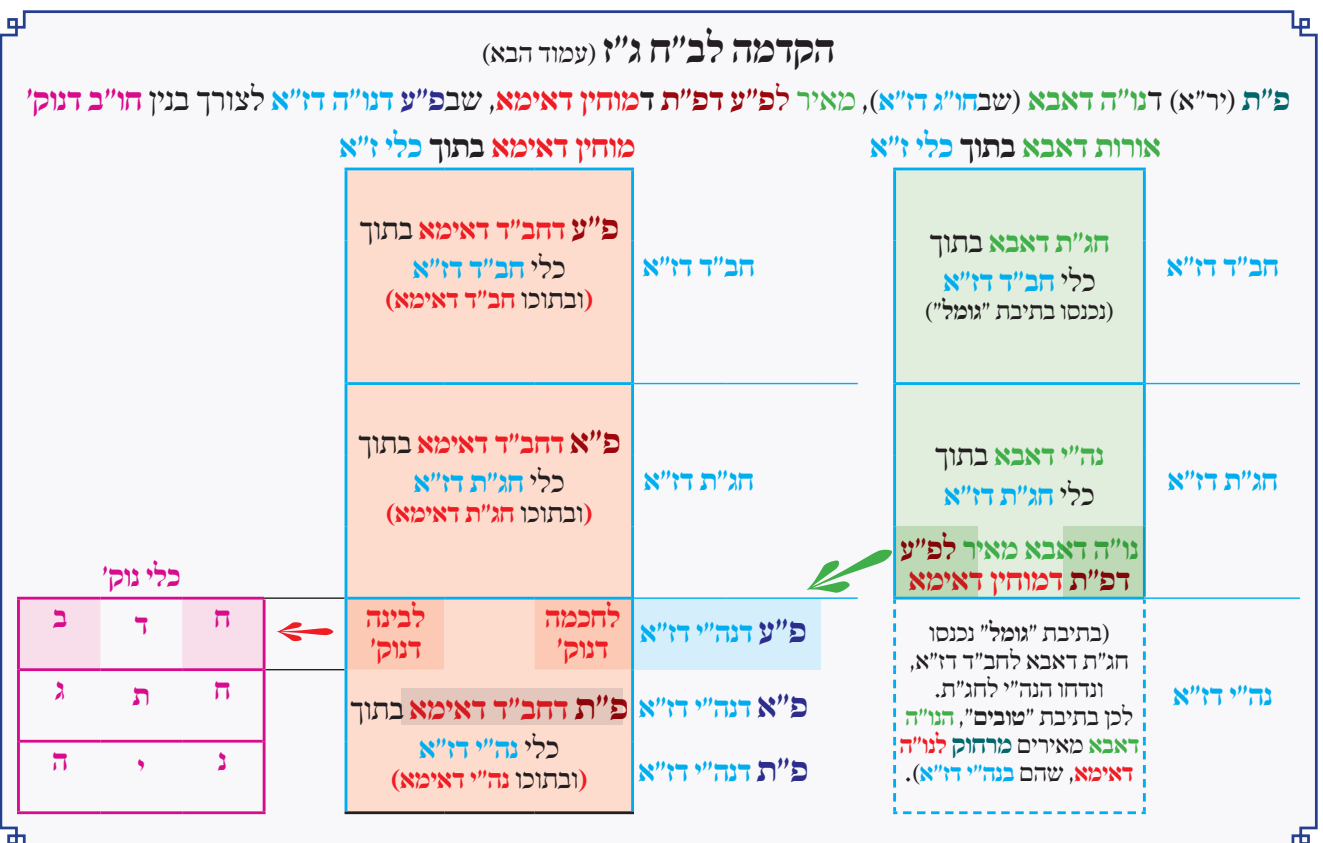
ויכוין להמשיך תשלום התפשטות הת"ת הנזכר דישסו"ת מאחורי רישא דז"א עם עצמות אורות דנה"י דישסו"ת שבו שהם הנה"י החדשים עד כנגד החזה דז"א מאחוריו.

ויכוין להעלות הכפל דשליש האמצעי דחסד השלישי המתפשט בת"ת דז"א שהוא אור החוזר דדת"י דת"ת דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א לתוך סיום הת"ת הנזכר בישסו"ת שכנגד אחורי החזה דז"א, ולהמשיך סיום הת"ת הנזכר עם המוחין שבו לפרצוף הכתר דנוק' קדישא דז"א.

יכוין עתה להמשיך ג' קווי חח"ן בג"ה דת"י דה' פרצופים דכל אחד מעשר ספירות חב"ד חג"ת נה"י דישסו"ת ודאו"א עם ג' קווי חח"ן בג"ה דת"י דצ' ול"מ דה' צלמי המוחין שבהם ובתוכם שם ההוי"ה עם קוץ היו"ד ועליהם שם אהי"ה מקיף בניקוד קמץ לחח"ן בג"ה דת"י דה' פרצופים דכתר דכל אחד מי ספירות חב"ד חג"ת נה"י דמ"ה ובין דמ"ה ומ"ה ובין דבין דבינה ודחכמה דז"א ומספרם ליעקב ורחל על דרך הנזכר לעיל בז"א ממש.

יכוין (במחשבה) ע"פ סידור של חול (ח"א), כונות אטב"ח לבניית הנוק' והמשכת הכתרים (דכתרים) לזו"ן:

במילים "טובים" (דף ס"ד ע"ב), וימשיך ב"קונה הכל" (דף ס"ז ע"ב), עד "למען שמו" (דף ע"א ע"א).

1 ע"פ התו"ח דף קכ"ט יש להעלות הכפל דשליש עליון ואמצעי לכתר דז"א, פרק תחתון מיועד לכתר דנוק', כמ"ש בסידור חול. וכתב התו"ח שיש לכוין כך בסדר שבעות.

[סד:]

* [טובים]

[סדר בנין ותיקון פרצוף האחור דרחל בעמידה, שעדיין היא עומדת בבחינת נקודה כלולה מעשר נקודות, שהם [אותם י"ס דמלכות, נחלקו ונעשו] העשר מלכיות די"ס הראוים לה. ועתה [ע"י אטב"ח] צריך להוסיף על כל נקודה [שרשית] ט"ס, לעשות מכל נקודה פרצוף אחד [היינו שכל ספירה תהיה שלימה בי"ס פרטיות שבה], ויהיו עשרה פרצופים שוים זה את זה בשוה מן הטיבור דז"א ולמטה (ע"ח שי"ט סופ"ו). סידור היר"א 615, הרב הדאיה 337] להמשיך הארה [מפ"ת (יר"א)] דנו"ה דמוחין דאבא (שבחו"ג דז"א), לפ"ע דפ"ת דמוחין (חב"ד) דאימא, שבפ"ע דנו"ה דז"א, לתת בהם (במוחין דאימא) כח לתקן חו"ב דרחל

לתת כח מנו"ה דמוחין דאבא

הארה דהוד דאבא

אהיה
יהוה

יוד הי ואו הי (בינה)
אלף הי יוד הי (הוד)

הארה דנצח דאבא

אהיה
יהוה

יוד הי ויו הי (חכמה) מוח דאבא
אלף הי יוד הי (נצח) לבוש דאבא

לנו"ה דמוחין דאימא

אהיה
יהוה

[גז]

אהיה
יהוה

[בח]

וגם להמשיך הארה מהוד דאימא (לבוש) שהוא הוי"ה בקבוץ, וגם [הארה] ממוח הבינה שבתוכו שהיא הוי"ה בקבוץ [להוציא כנגדו ספי' חו"ב דמ"ה וב"ן], לתקן חו"ב [פרטי, דבינה] דרחל. ועל ידי הארת החסד דהוד (או"ח) (שהיא הוי"ה בקבוץ (שנמשך בתיבת חסדים), להגדילה [משאר בירורי אור' דחלקה, עם המל'], ויהיו י"ס [פרטי דבי' דרחל] (א)

להמשיך ממוח חכמה דאימא שבפ"א (עליון) דנצח דז"א שהוא הוי"ה בחיריק, [הארה להוציא כנגדו ספי' חכמה דמ"ה וב"ן], ולתקן חכמה [פרטית, דחכמה] דרחל. ועל ידי הארת החסד דנצח (דאו"ח) (המגדיל) דז"א שהוא הוי"ה בחיריק (שנמשך בתיבת חסדים), להגדילה [משאר בירורי אורות דחלקה, עם המלכות], ויהיה י"ס [פרטיות דחכמה דרחל]

† (הגדלה)

‡ (נקודה שורשית)

‡ (הגדלה)

‡ (נקודה שורשית)

ממוח בינה דאימא
שבפרק א' דהוד דז"א
יוד הי ואו הי (מוח)
אלף הי יוד הי (לבוש)

ממוח חכמה דאימא
שבפרק א' דנצח דז"א
יוד הי ויו הי (מוח)
אלף הי יוד הי (לבוש)

[הוד] (מים מגדלים-או"ח)

[מוח בינה (בהוד)] [לבוש הוד (דאימא)]

[נצח] (מים מגדלים-או"ח) [מוח חכמה (מלובש בנצח)]

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

ג' כלי בינה דרחל

אלף הה יוד הה
אהיה
א אה אהי אהיה

‡

ג' כלי חכמה דרחל

יוד הא וו הה
יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה
י יהו יהוה

בח

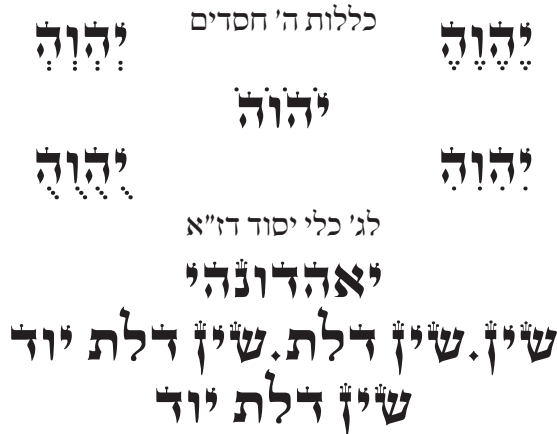
* יש לציין שבנין הנוק' באטב"ח הוא עבור כל פרצוף ג' וד' הכוללים, כנגד כל בנין ז"א של ספירת העומר. וכן, הבאנו כאן את שמות המוחין והלבושים, כדרוש בתקופה הזאת (מפסח עד שבועות).

○ עיין ע"ח ח"ב דף ט"ז ע"ג הגהת השמ"ש אות א', דף י"ב ע"ג, דף נ"ד ע"א. מבו"ש דף נ"א ע"ב. שה"ק דף פ"ב ע"ב. עיין לעיל בהקדמת מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטייה שליט"א על אטב"ח, בענין ב"ח - ג"ז, מוזכר שהאור חוזר דנו"ה הוא המגדיל. ועי' שם גם בענין לבוש הוד דאימא, שלכאורה היה צריך להיות שם קמ"ג ולא הוי"ה פשוטה.

א. עיין בשער הירח דרוש ד'.

[קוֹנָה הַכֹּל]

יכוין להמשיך כללות ה' חסדים דדעת התחתון, ליסוד דז"א (סיום מערכת ההארות, והוא בניית עצמות היסוד)

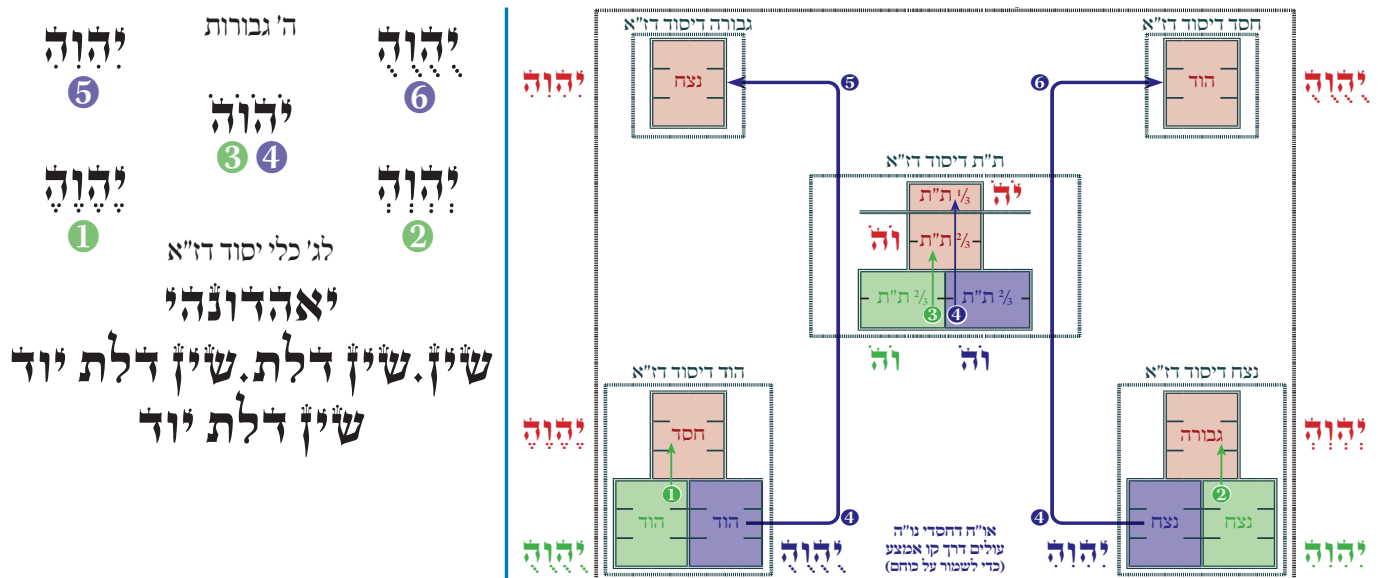

(מכאן מתחילה מערכת הענפים, מיתוק הגבורות לפני נתינתן לדעת דנוק' - ד"ו).
ולהוציא ה' שלישים דת"ת ונ"ה דחסדים דז"א מיסוד דאימא,
ושם מתרבה אורם ונגדלים ונכפלת הארתם (או"ח),
ולהמשיכם ליסוד דז"א (א)

ב"ש דת"ת ונ"ה דחסדים

ולהמשיך מהדעת את ה' גבורות ליסוד דז"א (במרוצה), מתתא לעילא, ה' גבורות דחו"ג לנ"ה דיסוד,
והתנ"ה לחג"ת שביסוד

א. עיין בשער כ"ה דרוש ב' סדר ירידת חו"ג מ"ק ומ"ב (ע"ח ח"ב דף ה' ע"ג)

(המיתוק לפי סדר הגבורות) להמתיק ג' גבורות פחות שלישי דחג"ת שבתנ"ה דיסוד, בג' חסדים פחות שלישי (דתנ"ה) שבתנ"ה דיסוד [דז"א]

להעלות כפל אור חוזר דחסדים דב' שלישי ת"ת ונ"ה, מן תנ"ה דיסוד, דרך קו אמצעי (כדי שלא ייחלשו), ולהמתיק השליש העליון דגבורה דת"ת ונ"ה דגבורה, שבחו"ג [ושליש עליון דת"ת] דיסוד [דז"א]

סדר בקיעת הלבושים (כל חסד הולך לספירה ובוקע שם את לבוש דאימא)

(א) 7 להעלות אור החוזר דחסדים הנז' (תנ"ה), מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שבתוך (ב) יסוד דאימא שבחוזה דז"א.

(ד) ועי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים. [וגם או"ח דתנ"ה עצמם נכפלים]

(ג) או"פ שלהם - דתנ"ה - לתוך יסוד דאימא, ואו"מ שלהם - דתנ"ה - על גבי היסוד דאימא, ועל ידי כן נבקע היסוד דאימא.

[או"י דחג"ת, הולך למקומו בכלי החג"ת דז"א 1 2 3]

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים ד [או"ח ד] חסד, לחכמה. ושליש תחתון, לחסדים דדעת. ו [כפל ה] ב' שלישים העליונים ד [או"ח ד] גבורה, לבינה. ושליש תחתון, לגבורות דדעת.

א. עיין בשער כ"ה בדרוש ג' ובדרוש ו'.

ב. א"ה יש סידורים שכתוב יסוד דאימא, ויש סידורים שכתוב יסוד דישסו"ת, והמעיין יבחר.

ד. בסידור המודפס, ההוראה בסוגריים ליד הגהה ג', מופיעה כאן. כלומר, בקיעת יסוד דאימא נעשית לפני ההכפלה.

ג. א"ה כך כתבו בקצת סידורים, לכן מסודר כאן בין שני חצאי לבנה. ועיין בספר ענ"ה דף ט"ז ע"א אות נ"א מה שכתב על זה, ועיין שם. [ועיין ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג'.]

[סז:]

ו[כפל ה]ב' שלישים העליונים דאו"ח דת"ת, לכתר דז"א שבת"ת דישסו"ת*
[שהוא (צ"ל שממנו) הנה"י החדשים דישסו"ת, שבו (בת"ת דישסו"ת) מלובשים שורשי ד' המוחין דכתר דז"א].

יהוה

ב"ש [התחתונים ד]ת"ת דישסו"ת

או"ח דב' שלישים עליונים דת"ת דחסד [דז"א], עולה לב"ש ת"ת דישסו"ת (אוצ"ח ל"ו ע"ב אות ב', יש להקדים תבונה ליש"ס)

יהוה

ב"ש [העליונים ד]ת"ת דז"א

להמשיך [בש"ת] דת"ת דישסו"ת (כתר המלך) עם שורשי המוחין שבו, לכתר ^o דפנימיות דפנימיות דז"א

**אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה**

[חז"ב חז"ג דכתר דז"א - מצד אימא]*

אלף הי יוד הי [חכמה]

אלף הי יוד הי [בינה]

אלף הא יוד הא [חסדים]

אלף הה יוד הה [גבורות]

[חז"ב חז"ג דכתר דז"א - מצד אבא]*

יוד הי ויו הי [חכמה]

יוד הי ואו הי [בינה]

יוד הא ואו הא [חסדים]

יוד הה וו הה [גבורות]

ג' כלי כתר דז"א*

**אלף הי יוד הי
יוד הי ויו הא**

יוד. יוד הי. יוד הי ויו. יוד הי ויו הא

6 ושליש [תחתון] או"ח דחסד הנז' דת"ת, להעלות על גבי כתר דנוק' [שהוא סיום דנה"י החדשים הנז', המגיעים לכנגד אחורי ב"ש עליונים דת"ת דז"א], דרך החזה.

(*) לחלק את השליש [תחתון] דאו"ח דחסד הנז' דת"ת שעל גבי הכתר דנוק', לד' חלקים. ולהמשיך עתה חלק א' מד' חלקים, לכתר דנוק'.

רביע א'
יהוה

לג' כלי כתר דנוק'

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

י יהו יהו יהוה

* הנה"י החדשים חוצצים בין ת"ת דישסו"ת לבין החב"ד דז"א. לכן ע"י העלאת ב"ש או"ח דחסד דת"ת, מביאים את הת"ת דישסו"ת להיות כתר לז"א (ע"ג גולגלתא), והנה"י החדשים נדחים מאחוריו (צורת ל'). עפ"י סידור היר"א ח"א עמ' 622. עיין שעה"כ דף פ"ט סע"א, שענין הכתר - שער הנו"ן. שער"ר ח"ב דף ס"ה ע"א, בענין כוונת הטבילה: המשכת הכתרים דכתרים הם לפרצופים 3-4-5 הכוללים דז"א.

o נראה ששורשי המוחין דז"א (שנבררו עם הרפ"ח של ז"א), הם השורשים שנכנסו לכחב"ד חג"ת של ישסו"ת ב' (הטיפה הגופנית), בעת כניסת מוחין דאו"א בלבושים (בתיבת אחד). ועכשיו, שת"ת דאימא (כתר המלך) שוכן ע"ג רישא דז"א, וגולגלתא דז"א שוקע בתוך בטן דאימא, שהיא רכה, חלל (עי' שעה"ק דף ל"ה אע"א). ואז יורדים (אותם ששורשי המוחין) לתוך גולגלתא דז"א.

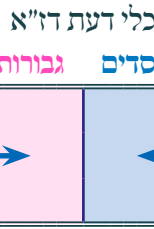
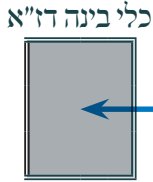
לגבי הצינון לצורך הכתר, מזה שאמרו שלא צריך, כנראה שזה רק לפי הפשט (2-2-2), אבל לפי דרוש הדעת נראה שצריך צינון (עי' אוצ"ח דף י' רע"א, השד"ה אות ט').

* אלו שורשי המוחין דכתר דז"א, היורדים עכשיו מחצי תחתון דת"ת דישסו"ת, לאווירא שבתוך הגולגלתא דז"א. כלי הכתר הם הגולגלתא דז"א. והם נעשו, עפ"י דרוש הדעת, מתרין פ"ע דחג"ת דז"א (הסידור מסודר לפי 2-2-2, ואז אין מקום לכתר). עי' נה"ש דף כ"א אע"ב, מ"ב ע"ג. ועי' ע"ח ח"ב דף י' עד י"ג. ועי' ע"ח ח"א דף ק"ו (כולו). שעה"ק דף ל"ה ע"א. א. עיין במבו"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב-ג'). [וכן עיין ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב דרוש ו'.]

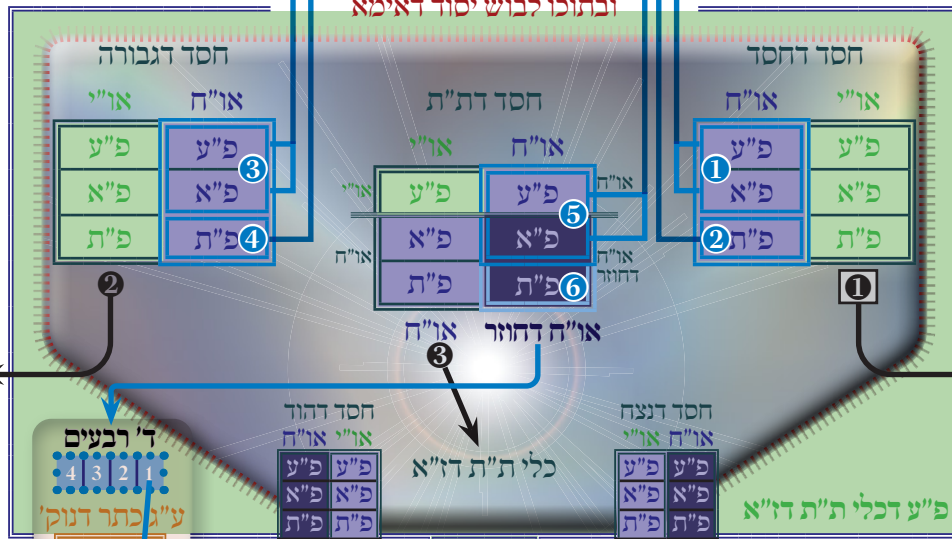
מקראה

- אוי"ח דחסדים.
- אוי"ח דחסדים.
- אוי"ח דחזור דחסדים.

ז"א (ו"ק דמ"ה ו"ק דב"ן)
ת"ת דישסו"ת

פ"ע דכלי ת"ת דז"א (בהגדלה)
ובתוכו לבוש יסוד דאימא

* חסדי התנ"ה שחזרו ליסוד דאימא גרמו לריבוי אורות, כנ"ל. ואז נכפלים (נעשה או"ח) החו"ג ושליש עליון דת"ת (שהיו סתומים בתוך יסוד דאימא).
 * וגם נכפלים שוב (נעשה או"ח דחזור) חסדי האו"ח דב"ש ת"ת ונ"ה שעלו (האו"ח שלהם המקורי נשאר ביסוד דז"א).
 * ונבקע יסוד דאימא, ובוה משתחררים החו"ג ושליש עליון דת"ת.
 * האו"ח דב"ש ת"ת מתחבר עם או"ח דש"ע דת"ת, להיות ג' שלישי או"ח (פעולה זו לא כתובה בסידור הרש"ש).
 * האו"ח דחזור דב"ש ת"ת מתחבר עם או"ח דש"ע דת"ת, להיות ג' שלישי או"ח, והולכים האו"ח דחג"ת למקומם (פעולה זו לא כתובה בסידור הרש"ש).

מקורות

סידור ח"ב דף ס"ז ע"ב. ע"ח ח"א דף מ"א ע"א שמ"ש אות א'.
 ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג', דף נ"ב סע"א.
 אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. דף י"ב אש"ל אות י"ג.
 ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב. (יש לסיים את ז"א, כולל הכתר שלו, לפני תחילת בנין הנוק'). דף י"ב ע"ג (ענין הגדלת המוחין/כלים).
 מבו"ש דף נ"ב ע"ב-ג'. ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב (ענין הכתר).
 תו"ח דף קכ"ט ע"ב (ענין שלישי ת"ת לעשיית כתר דנוק').
 באתי לגני ח"א דף פ"ז סע"ב, פ"ט ע"א. ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. פת"ע דף ל"ה ע"ד אות ח'.
 אוצ"ח דף ל"ו ע"ב, אש"ל אות ב'. דף ל"ז ע"ב.
 אמת מאר"ן דף צ"ח סע"א (ענין שורשי המוחין שבכתר).
 פתח עיניים החדש ח"ה עמ' 41.
 ע"ח ח"א דף ק"ז ע"א (ענין נה"י חדשים).

סדר בקיעת הלבושים והגדלת הכלים

- אוי"ח דחסד הולך לכלי החסד.
- אוי"ח דגבורה הולך לכלי הגבורה.
- אוי"ח דת"ת הולך לכלי הת"ת.
- ב"ש דאו"ח דחסד עולים לכלי החכמה.
- ש"ת דאו"ח דחסד עולה לכלי החסדים דדעת.
- ב"ש דאו"ח דגבורה עולה לכלי הבינה.
- ש"ת דאו"ח דגבורה עולה לכלי הגבורות דדעת.
- ב"ש דאו"ח דת"ת עולים לת"ת דישסו"ת, להביא אותו שישמש בתור כתר לז"א.
- ש"ת דאו"ח דת"ת הולך לבנות כתר דנוק' (ע"ג רישא דנוק', מתחלק לד' רבעים).
- חסד דנצח (או"ח וחזור דחזור) הולך לכלי הנצח.
- כפל האו"ח (דחזור) דנצח הולך להכמה דנוק', ומאיר בה"ן דנוק'.
- חסד דהוד (או"ח וחזור דחזור) הולך לכלי ההוד.
- כפל האו"ח (דחזור) דהוד הולך לבינה דנוק', ומאיר בג"ה דנוק'.

להמשיך ל"מ פרטיים דכתרים דכתרים, דבינה (נשמה) ודחכמה (חיה) ודכתר (יחידה) הכוללים

מקיפי מ'

מקיפי ל'

המקיפים כאן הם בעצם מקיפים פרטיים של הכתרים שהבאנו עכשיו.
 בנוסף לכך, יש מקיפים כוללים שמביאים לאחר (או בסיום) הטבילה. ע"י הגהת הסידור המודפס (כרך מועד, ח"ו דף ח' סע"א. העתקנו אותה בגנזי חיים על שבועות עמוד 109), וכן קנין פירות דף ק"ח (ע"י בעמוד 117).
 עפ"י הרה"ג שד"ה, יש לכוין בפרצוף הנוקבי לפני הזכרי.

[סט.]

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] דחסדים דהוד הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם להוד דז"א

9

הוד דז"א

יהוה

ג' כלי הוד דז"א

אדני

א צבאו צבאות

אות

להמשיך ג"ש [דאו"ח] דאו"ח דחסד דהוד, לבינה דנוק'

10

או"ח דאו"ח דחסד דהוד דז"א

יהוה

לג' כלי בינה דנוק'

אלף הה יוד הה

אהיה

א אה אהי אהיה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לג"ה דנוק'

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] דחסדים דנצח הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם לנצח דז"א

7

נצח דז"א

יהוה

ג' כלי נצח דז"א

יהוה

צ צב צבא

צבא

להמשיך ג"ש [דאו"ח] דאו"ח דחסד דנצח, לחכמה דנוק'

8

או"ח דאו"ח דחסד דנצח דז"א

יהוה

לג' כלי חכמה דנוק'

יוד הא וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה

י יה יהו יהוה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לח"ן דנוק' (ב)

להמשיך מיסוד דז"א (לאחר מיתוק), ה' גבורות (דרך החזה) לדעת דרחל [ולהוציא ולתקן ה"ס העליונות מכוח קיבוץ הה"ג (ברכת הבית ברובה)]. ועוד ד"ס אחרות משאר בירורי אורות דחלקה, עם המלכות], ונשלם ליי"ס [פרטיות] דדעת. (דהיינו, ה"ג עם השורשית - ו, ונתוסף עוד ד)

ו

(נקודה שורשית)

ה' גבורות

יהוה

יהוה

יהוה

ד

(הגדלה)

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דרחל

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

א. א"ה נ"ל כי צ"ל נו"ה דוקא, ומ"ש כאן נה"י הוא ט"ס. וכג"כ מ"ש כאן כלי ת"ת דז"א, וגם הוי"ה בניקוד חולם גם זה ט"ס. וכן מצאתי בקצת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס. לכן סידרתים כאן בין שני חצאי לבנה. וא"ש את"מ.
 עיין אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. וכן דף י"ב ע"א אש"ל אות י"ג: או"ח דחסדי נו"ה חוזרים לגופא דז"א ובוקעים את לבושי הנו"ה דאימא כדי לבטל את החציצה (לבוש) בין האור והכלי דנו"ה דז"א.
 עי' ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב: יש לסיים את ז"א (כולל הכתר שלו) לפני תחילת בנין הנוק'. עי' באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"א, ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. יוצא שעיקר בנין החו"ב דרחל הוא כאן, ולא ב"טובים" (ב"ח ג"ז).
 ב. עיין בשער ל"ה פ"ה.

[וזוכר חסדי אבות]

זוכ"ר גי' ע"ב וקס"א דאו"א

**יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי**

להמשיך הארת (דרך לבושים) ג' גבורות עליונות (חג"ת) בלבושי יסוד דאימא וז"א, לחג"ת שלה (רחל).
להמשיך אור ממוחין דקס"א דאימא שבחג"ת (פ"א) דנה"י דז"א (עומד כנגד חג"ת דרחל), להוציא ולתקן
[כנגדם מאח', ג' פר'] חג"ת דרחל (בחג"ת דרחל יש ב' כיסוים, אימא וז"א) [מבירורי אורות דחלקה]

אלף הי יוד הי

להמשיך גבו' דחסד [המגדיל ט"ס] להמשיך גבו' דתנ"ה [ולהוצ' ג"ס מ]ג' גבו' דתנ"ה [וז"ס]. לבנות ולתקן ספי"ת דרחל כלול מי"ס (ברכת הבית ברובה) (◇)
להמשיך גבו' דגבו', והארת הוד דאימא שבפ"א דהוד דז"א, [להוצ' ספי" כנגדה, עם המל', וח"ס] ולת' גבו' דרחל כלול מי"ס

פ (הגדלה)	כ (נקודה שורשית)	ע (הגדלה)	ל (השורשית ביסוד)	צ (הגדלה)	י (נקודה שורשית)
גבורה דגבורה (מגדיל)	הארת לבוש הוד דאימא	ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)	ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)	גבורה דחסד (מגדיל)	
יְהוָה	אלף הא יוד הא	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	
ג' כלי גבורה דרחל		ג' כלי ת"ת דרחל		ג' כלי חסד דרחל	
יְהוָה		אלף למד הי יוד ממ		אלף למד	
אלהים		צבאות		אלף. אלף למד	
אכדטם		השתפא		אל	

להמשיך חלק הרביע הב' דשליש או"ח דחסד דת"ת דז"א העומד על גבי כתר דרחל, לתוך כתר שלה

רביע ב'

יְהוָה

לג' כלי כתר דרחל

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

י יה יהו יהוה

א. עיין ע"ח ח"ב שער ל"ה שער הירח כולו, ושם בדרוש אטב"ח. [וכן ע"ח ח"ב דף נ"א סע"ד].
ובמב"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב).

◇ ת"ת דנוק' קיבל חצי שלישי דכלי ת"ת דז"א. לכן השורשית של הת"ת דנוק' יכולה לרדת ליסוד דנוק' (כאן - יר"א ח"א 626), שאין לו על מי לסמוך כנגדו בז"א (ע"ח ח"ב דף נ"א ע"ד).

[ע.]

[לבני בנייהם]

מס

להמ' [ולהוצ' ג"ס מאור] פ"ת דנצח דז"א, ומנצח דאימא, ומגבור' דהוד [במעבר, עם המל']. וע"י גבו' הנצח (מגדיל), [ו"ס מבירורי חלקה], לבנו' ולתק' פ"ר הנצח דרחל, כלול מי"ס

ס

(הגדלה)

נצח (מגדיל)
יהוה

ג' כלי נצח דרחל

**אל
א אל
בם**

רף

להמשיך כללות ה"ג (מגדיל). [עם נקודת היסוד] ונקודת הת"ת דנוק' (ב' שורשיות), [וח"ס מבירורי מ"ה וב"ן דחלקה], ולבנות ולתקן [ספי' ה] יסוד דרחל, כלול מי"ס

ר

נקודת הת"ת
(שורשית שירדה ליסוד)
יהוה

(שורשית דיסוד) (יורהוהוהו)

ג' כלי יסוד דרחל

**ש"ן דלת יוד
שדי
ש שד שדי**

ף

(הגדלה)

כללות ה' גבורות (מגדיל)
יהוה יהוה

יהוה יהוה

ג' כלי יסוד דרחל

**ש"ן דלת יוד
שדי
ש שד שדי**

קץ

להמשיך גבו' דהוד דז"א (מגדיל), [וס"א (הגדלה)]. [וס"א מהארת פ"ת ד] הוד דז"א [וס"א מפ"ת דפ"ת דהוד] דאי' שבתוכו [עם המל'] [ג' נקו']. ולהכותם זב"ז (9 נקו'), ולבנו' ולתקן י"ס דהוד דרחל [מבי' חלקה]

ץ

שורשית דהוד
יהוה

ק

(הגדלה)

הוד (מגדיל) (עבר נצח)
יהוה

הכאה

לבוש דפ"ת דהוד דז"א
אות

לבוש הוד דאימא
אלף הא יוד הא

ג' כלי הוד דרחל

**אלהים
א אל אלה אלהים
במוכך**

להמשיך חלק הרביעי השלישי דשליש אור חוזר דחסד דת"ת דז"א העומד ע"ג הכתר דרחל לתוך הכתר שלה

רביע ג'

יהוה

לג' כלי כתר דנוק'

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

י יה יהו יהוה

◆ עיין באתי לגני ה"א דף פ"ט ע"ב, אין לראות את השורשית (כמו בכל האמב"ח, מלבד שורשית הת"ת שירדה ליסוד).

[למען שמו]

להמשיך כללות דכללות ה"ג למלכות דרחל,

ולהמשיך [ולהוציא מ]הארת ג' שמות דתנ"ה בלבושי נה"י דאימא [ג"ס, ועוד ז"ס] למלכות דרחל, ולבנותה ולתקנה כלולה מי"ס

(א) ותנ"ה - [ש] (במקום שורשית, ע"ה ח"ב דף נ"ב אע"א)				(ב) כללות דכללות ה"ג (מגדיל) [משלים]	
הי	יוד	הי	אלף	יהוה	יהוה
הא	יוד	הא	אלף		יהוה
הה	יוד	הה	אלף	יהוה	יהוה
		(תם*)			שן

ג' כלי מלכות דרחל

אלף דלת נון יוד
 אדני
 א אד אדני

ויכוין להמשיך הב' גבורות מנ"ה • דרחל ליסודה, (ולהמשיך להם הארה מיסוד דאבא שביסוד דז"א)

יהוה יהוה

לג' כלי יסוד דנוק'

שין דלת יוד

שדי

ש שדי שדי

סוד הדלקת המנורה (עבור לעמוד הבא, יש לכוין מלמטה למעלה) ←

* עיין פת"ע דף ל"ו ע"ב, מביא מבו"ש דף נ"ד סע"א אות א' (עיין הגוב"י שם). אין לזה כוונה מפורשת.

עיין מבו"ש דף נ"ג ע"ג, ענין חותם בתוך חותם, במקום שורשית.

הרב ישראל בנימין (מהרי"ב) מרמז במ' של ת"ם שני צירים ושתי דלתות.

עיין מוז"ש ח"ב דף רע"ה רע"ב, ח"א דף כ"ט רע"א אות נ"ב, בענין אטב"ח.

אמ"ל דף מ"ה ע"ד, ט' ע"ג. ת"ם, ענין עקביים של לאה בתוך ראש דרחל.

● עיין ע"ה ח"ב דף מ"ח סע"ב, רק הנ"ה מגולים (בנוק'), החג"ת (כולו) מכוסה (ע"י לבוש ז"א). לכן לנ"ה יש כח גדול ורק

הם יורדים ליסוד דנוק' לעשות פעולת הדלקת המנורה.

⑩ (ב) ולהמשיך סיום הנה"י חדשים דישסו"ת לתוך כתר שלה. ולהמשיך הארת המוחין דאימא שבכתר דז"א [ע"א].

אֱלֹהִים

יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אָו הָו יָו הָו   אָו הָו יָו הָו
יָו הָו וָו הָו   יָו הָו וָו הָו

אֱלֹהִים
יְהוָה

⑨ ולהמשיך עוד ט"ס [ו] עם הנקודה [השורשית] שבה, נשלם כתר שלה ל"ס, אט, מאחורי ב"ש דת"ת דז"א. (א) להמשיך חלק [הרביעי] הרביעי דחסד דת"ת לכתר שלה. ⑧

רביע הרביעי

יְהוָה

ג' כלי כתר דרחל

יֹוד הֵא וֵאוּ הֵה

יֹוד. יֹוד הֵא. יֹוד הֵא וֵאוּ. יֹוד הֵא וֵאוּ הֵה
יֵי יֵה יֵהוּ יֵהוּה

ומשם לכתר דרחל

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי דעת דרחל

יֹוד הֵה וּוּ הֵה

יֹוד. יֹוד הֵה. יֹוד הֵה וּוּ. יֹוד הֵה וּוּ הֵה
יֹוד. יֹוד הֵא. יֹוד הֵא וֵאוּ. יֹוד הֵא וֵאוּ הֵה

ומשם לדעת דרחל

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי ת"ת דרחל

אַלְף לְמֵד הֵי יֹוד מֵם
צְבֹאוֹת
הַשְּׁתַּפֵּא

② להעלותם מחוברים יחד דרך קו אמצעי, ליסוד דז"א שבת"ת שלה

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי יסוד דרחל

שֵׁיִן דִלֵת יֹוד

שֵׁדִי

שֵׁ שֵׁדִי שֵׁדִי

← ולהמשיך [הארה] מאחור ופנים דיסוד דאבא שביסוד דז"א שהוא ריבוע ופשוט דשם ע"ב (גי' אהר"ן) ליסוד דרחל, שמכח הארה זו הוא מקבץ את הב' גבורות להעלותם עד הכתר דנוק'

יֹוד. יֹוד הֵי. יֹוד הֵי וֵיוּ. יֹוד הֵי וֵיוּ הֵי קפ"ד

יֹוד הֵי וֵיוּ הֵי ע"ב גי' אהר"ן

①

להעלות הב' גבורות [דנו"ה] מיסודה,

א. א"ה המשכה זו של חלק הד' הוא אחר עליית הב' גבורות של נו"ה מן היסוד עד הת"ת שלה עד הדעת עד הכתר שלה כמבואר בשער ל"ד פ"ו. וא"כ כוונת דף זה הוא מלמטה למעלה, וזה פשוט.

ב. נה"י חדשים, עיין בשער כ"ג פ"ד ושער כ"ה פ"ה.

תולדות או"מ דף ט"ו סע"ב

סדר טבילת שבועות

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה (יאהדונהי), בדחילו ורחימו (יאההויהה) ורחימו ודחילו (איאההויהה), ליחדא שם אות יו"ד ואות ה"א (או"א) בשם אות וא"ו ואות ה"א (זו"ן) (ע"י שפע א"ס המשפיע בהם ומייחדם) ביחודא שלים (יהוה) בשם כל ישראל, הנני בא לטבול במקוה טהרה זו לתקן את שרשה במקום עליון בכל פרטיה ותיקוניה ודקדוקיה.

ויהי רצון מלפניך יאו"א שבכח סגולת טבילה זו במקוה, העולה כמספר ונק"ה שבמזל התחתון, תנקה ותטהר הכלה העליונה, נאה וחסודה, בטבילת המים היורדים מהכתר הנורא, הכולל כל נ' שערי בינה, ברדתו על ראש ז"א. ויאירו בה **יו"ד ה"י דשם ע"ב**, ו**יו"ד ה"י דשם ס"ג**, ומילוי **ע"ב**, ומילוי **ס"ג**, שכאשר יוסר מהם ה**ב' כוללים** של ב' שמות, המה יעלו כמספר **מקו"ה** העליון המושגב ומוכתר בכתרי כתרים **שער ה'ן**.

ובכן יתוקן **כתר הכלה**, נעימה וחסודה, כאשר ישית עליו בעל האשה, ויט אליה חס"ד, ותשם כתר מלכות בראשה, לשבת יחדיו. ומהארה זו תאיר **לנו**, בני מלכים בני רחל אמנו, תוספת קדושה על נר"ן, לאור באור החיים, כי עמך מקור חיים, באורך נראה אור. וצדקה תהיה לנו להיות בכלל שושביני הכלה המעדים אותה בעדי עדיים ומהארת י"ג תיקוני דיקנא ה' ה' אל רחום וחנון וכו' ונקה, המאירים עתה, אשר בהם שורש המחילה והתחינה, הקרב כבסנו מעוונינו ומחטאתינו טהרנו, כאמור מפי כבודך וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גילוליכם אטהר אתכם, ותוציא לאור משפטינו ואל תשחת את זכר שאריתנו, כי לך מייחלות עינינו, וזכור מעמד הר סיני לפניך כיום הזה, וקומה עזרתה לנו, ופדנו למען חסדך.

ויהי נועם ה' אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו.

לקבל תוספת הקדושה **מכתר**, יטבול **ד' טבילות**, ויכוין בראשון **ביו"ד ה"י דשם ע"ב**, ובשני **ביו"ד ה"י דס"ג**, ובשלישי **במילוי שם ע"ב**, וברביעי **במילוי שם ס"ג**. או יכוין בד' **אותיות שם הוי"ה** בניקוד **קמץ**. ואשרי איש ירא ה' אשר כמשפט הזה יעשה להשביע בצחצחות נפשו, ורוח נכון יחודש בקרבו, ולאהבה וליראה את ה' יראת הרוממות, יראָה זרע יאריך ימיו, ול"ו יראה כל חכמי לב, מוכתר בכתר תורה, וד' עליהם יחיו.

יו"ד ה'י דע"ב (35)

יו"ד ה'י דס"ג (35)

יו"ד ה'י ו'י' ה'י דע"ב (46)

יו"ד ה'י ו'א' ה'י דס"ג (37)

ועולים כמנין **מקו"ה**, עם ב' **כוללים**. (153)

סדר המשכת המקיפים הכוללים של ז"א (של פרצופים כח"ב הכוללים)

להמשיך ל"מ הכוללים דבינה (נשמה) ודחכמה (חיה) ודכתר (יחידה) הכוללים - מקיפים ע"ג רישא דז"א

מקיפי מ'

Ⓢ

Ⓣ

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

Ⓚ

Ⓛ

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

Ⓢ עי' הגהת הסידור המודפס (כרך מועד, ח"ו דף ח' סע"א. העתקנו אותה בגנוזי חיים על שבועות עמוד 109),

וכן קנין פירות דף ק"ח (עי' בגנוזי חיים על שבועות בעמוד 117).

עפ"י הרה"ג שד"ה, יש לכוין בפרצוף הנוקבי לפני הזכרי.

נהר שלום דף כ"ח סע"א - סדר כוונות הטבילה

בענין עליית וכפילת החסדים, ידוע ומפורסם במקומות רבים בספר ע"ח ובפרט בשער כ"ה דרוש ג' ובשער תיקון הנוקבא בע"ח ובספר מב"ש יע"ש, שא"א להמשיך הגבורות לדעת דנוק' כי אם אחר המיתוק. וגם המשכת כפל השני חסדים התחתונים דנ"ה לחו"ב דנוקבא, כי אם אחר ירידתם וחזרתם למקומם, שהוא אחר ירידת והמשכת הב' צלמי ל"מ בקונה הכל. והמשכת הב' צלמי ל"מ בקונה הכל א"א אם לא אחר ירידת והמשכת הכתר. והמשכת הכתר א"א אם לא ע"י עליית כפילת החסדים. וע"כ הוא מוכרח לכוין כל אותו הסדר:

כוונת תפילת שחרית ומוסף דיום שבועות (סידור הרש"ש ח"ו דף ח' עמוד ב')

הנה נודע דכל מה שנמשך במ"ט ימים עד אשמורת הבוקר דשבועות (כולל הטבילה), הוא המוחין דאחור באחור. ולכן לא יש זיווג בכל אלו הימים (כללי, אבל פרטי יש), ואפילו בליל שבועות, עד היום. ואח"כ על ידי תפלת שחרית ומוסף, יכוין להמשיך מוחין דאחור בפנים דישסו"ת ודאו"א ודא"א, לג' פרצופי בינה וחכמה וכתר הכוללים דזו"ן, והם המוחין דחיה (פנים) דאבי"ע דכל אותם הבחינות:

וכתב הרב ז"ל בסוף פ"ה משער כ"ה ובכמה מקומות, וז"ל: ודע כי זה שאמרנו שרחל אינה לוקחת רק סיום החיורתי, זה הוא עתה בהיותה באחוריו, כי אחרי שתגדל וכו'. ע"ש שכתב שכל אלו המוחין הם מוחין דאחור, ואח"כ באים המוחין דפנים בפנים, ונגדלת כמוהו בכתר אחד שוה לשניהם (היינו באותו הגובה). מזה נראה שאין לכוין בתפילות היום דשבועות רק ממלת "באהבה" דעמידה ואילך:

והוא שיכוין במלת "באהבה" דתפלת שחרית דלחש דיום שבועות, לסלק המוחין דישסו"ת מפרצוף הבינה הכולל דז"א, ולהמשיך הצלם דמוחין דתבונה לפרצוף הבינה הכולל דנוקבה, וצלם דמוחין דיש"ס על גבי רישא דז"א. ולינסור הנוקבא הנזכרת, ולהביאה לפנים. ולהעלות את שני צלמי (לכאורה צ"ל צלם אחד. או שנסביר עפ"י עלי נהר דף ע' אות ט' בהגהת השד"ה, כמו בליל פסח, שאז גם צל"ם דאח' דאח' מסתלק, מתוך הנוק') המוחין הנזכרים למ"ן, ולזווגם. להמשיך המוחין דפנים, ונמשכים ומתפשטים לנקודת הפנים דנוקבא דבינה ב"מלך עוזר" וכו', ונגדלת, וחוזרים ומסתלקים ממנה המוחין, ומתפשטים בכריעות ובזקיפות, על דרך הנזכר בתפלת החול.

ובחזרה דשחרית, יכוין על דרך הנזכר, בפרצוף הכולל דחכמה דזו"ן, הנתקן על ידי או"א עילאין.

ובלחש דמוסף, נר"ן דפרצוף הכתר דזו"ן (בנין, יחוד בשים שלום).

ובחזרה [דמוסף] פרצוף חכמה דכתר הנזכר דזו"ן (בנין, יחוד בשים שלום).

ובקדושה, הכתר דפרצוף הכתר הנזכר דזו"ן, על דרך הנזכר (בנין ויחוד, בתיבת אחד):

הגהה על הסידור (סידור הרש"ש ח"ו דף ה' סוף עמוד א')

א"ה עיין בנה"ש דף כ"ט ע"ב, וז"ל. וצ"ל אימתי נמשכים ומתפשטים הל"מ הכוללים דצלמי המוחין שנמשכו ונתפשטו בזו"ן בתחילת העומר ועד עתה, כי עתה הוא זמן המשכתם, אחרי ביאת הכתרים דזו"ן, כידוע (בסידור של חול, בתיבות קונה הכל). ואפשר שצריך להמשיך אותם בטבילה, אחר הכתרים. או אפשר לומר שנמשכים בקרבנות ובנשמת, ע"ד המשכת המ' דצלם בשבת, ע"ש. ועיין בפתח עיניים בדף צ' ע"ג, וז"ל. ובענין המקיפי ל"מ הכוללים דפרצופי בינה וחכמה וכתר וכו', ובק"ק בית אל יבב"ץ המנהג לכוין תכף אחר כונת הטבילה (עמוד 107), קודם צאת מן הטבילה, עכ"ל. וא"כ, כאן אחר הכונה הזאת, צריך לכוין להמשיך ל"מ הכוללים דפרצופי בינה וחכמה וכתר כנז':

הגהה על הסידור (סידור הרש"ש ח"ו דף ט' עמוד א')

א"ה עיין בשמן ששון ח"ד (פתח עיניים) דף צ' ע"ב, וז"ל בענין המנהגים בק"ק בית אל יבב"ץ, בסדר הכוונות בליל שבועות, אין לכוין שום כוונה, רק יאמר ערבית פשוט. וכן ביום, תפילה פשוטה עד מילת באהבה של העמידה. ומשם ואילך יתחיל בסדר הכוונה כנזכר בסידורים, לכוין קבלת דמב"ד ובירורי רפ"ח דכל בחינה לצורך מוחין דאחו"פ דפנים כנודע. וכמ"ש בנה"ש דף ל"ג אע"א ע"ש. וכן אנו נוהגים, וכן כתב הרב היר"א בסידור. וז"ל: לחש דשחרית, יכוין בסידור החול לנסור ב' פרצופים דאחו"פ דאח' דבינה דזו"ן, ולהביא להם ב' צלמי המוחין דאחו"פ דפנים. והכריעות וזקיפות וזיווג שיים שלום, כמו בחול ממש, אלא שהזיווג הוא בזו"ן הגדולים דפרצוף בינה, ויעקב ורחל נכללים בהם. חזרת שחרית, [כנ"ל] בפרצוף חכמה דזו"ן. לחש דמוסף, [כנ"ל] נר"ן דכתר דזו"ן. חזרה דמוסף, [כנ"ל] חכמה דכתר דזו"ן. קדושת כתר, [כנ"ל] כתר דכתר דזו"ן ע"ש.

כוונת הסעודה דיום שבועות (סידור הרש"ש ח"ו דף י"ב עמוד ב')

ובסעודה דיום שבועות, יכוין להמשיך המוחין דאחור ופנים דפנים דחיצוניות, אשר כבר נמשכו המוחין דאחור באחור דכל הבחינות הנז"ל לחיצוניות דזו"ן על ידי מנחת שעורים (קרוב העומר). ועתה, יכוין להמשיך המוחין דפנים בפנים, ולזווגם דוגמת מה שנעשה בתפילות, ולהמשיך טיפת ה"ח הנמשכים על ידי שתי הלחם (קרוב שבועות), כי חטה בגימטריא כ"ב אתון, סוד ה"ח כנודע:

שער אנ"כ דרוש ו' (ע"ה ח"א דף צ"ב ע"ג)

והנה בעיבור ראשון דז"ן התחילו להתברר ו"ק דב"ן שהם המלכים שמתו וזה בכח שיצאו עתה ונתערבו עמהם ו"ק דמ"ה ונדע כי כל קצה הוא כלול מ"ס והנה תחלה בעת הזווג (דאו"א) נתבררו ו' מלכיות שבו"ק דב"ן ואלו היו ניתנין חציים הימיני ביסוד דאבא וחציים השמאלי ביסוד דאמא ואז ירדה טפת מ"ד שהם ג' מלכיות מג' קצוות דמ"ה החדשים ימינים ונשתתפו יחד וניתנו כולם תוך אימא וגם היא נתנה טיפת מ"ן שהם ג' מלכיות דג' קצוות שמאלי דמ"ה החדשים • ואז נתקנו בתוכה ונקלטו בג' ימי הקליטה (א). אח"כ בהמשך כל הט' ימי חדשי העיבור נתבררו נה"י שבכל קצה מו"ק דב"ן ע"י שבאו גם כן נה"י שבכל קצה מו"ק דמ"ה החדש והרי שבעיבור היו ג' כלילין בג' כי היו ו' מלכיות אמנם כשנגדלו בחי' נה"י לא נגדל רק בחי' נה"י שבכל קצה מהם ולכן ענין העיבור אינו רק בחי' נה"י לבד אלא שהוא בכל קצה וקצה מו"ק. אח"כ ביניקה מתבררין גם בחי' חג"ת שבכל קצה מו"ק דב"ן וכן באו ונתחברו חג"ת שבכל קצה מו"ק דמ"ה החדש והרי עתה נגמרו הו"ק כל קצה כלול מו"ק דב"ן וכן דמ"ה. אח"כ בגדלות באו תחלה חב"ד שבכל קצה דו"ק דב"ן וחב"ד שבכל קצה מו"ק דמ"ה נמצא שכבר ו"ק דז"א נגמרו כל א' מ"ס דמ"ה וב"ן לכן הם נקרא מוחין דגדלות דו"ק דשמות דמ"ה וב"ן והבן זה מאד. ואח"כ באו ג"ר בפעם אחת שכל א' כלול מ"ס דב"ן ו"ס דמ"ה ואז הז"א נקרא גדול ושלם בן י"ג שנים. ואח"כ נכנס כתר דמ"ה ודב"ן בכל הי"ס שבכתר ביום א' והרי בן י"ג שנים ויום א' וכבר ידעת כי המוחין מתחלפין כל החכמות והחסדים בנה"י דאבא וכל הבינות וגבורות בנה"י דאמא והענין [א] כי אבא כלול מ"ה דמ"ה ומ"ה דמ"ה דב"ן ואמא מב"ן דמ"ה ומב"ן דב"ן • ואז מתחלפים ונכנסו בצלם נה"י דאבא המוחין שהוא מ"ה דמ"ה ומב"ן דמ"ה ובצלם נה"י דאמא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן. נמצא

הח"ו"ג שבו"א מצד אמא הם מ"ה וב"ן שניהם דב"ן והח"ו"ג דמצד אבא הם מ"ה וב"ן שניהם דמ"ה. ודע כי אף על פי שביארנו שנתבררו כל הז' מלכים אינם כולם כי כולם אינם מתבררים עד ביאת המשיח כנ"ל אך הענין כי נתברר מהם כל מה שיוכל אז להתברר בעת אצילות אך בכל פעם חוזרין ומתבררין עד שיושלמו להתברר והנה גם בנוקבא אירע לה כן ע"ד ז"א כי תחלה היה בזווג מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן ובעיבור נה"י דמ"ה ונה"י דב"ן וביניקה חג"ת דמ"ה וחג"ת דב"ן. נמצא כי בזווג היתה כמדת עטרת היסוד שהוא המלכות שבמלכות ובעיבור גדלה כמדת היסוד בגבהה ובודאי שלקחה גם נ"ה ברחבה וביניקה גדלה כמדת ת"ת בגבהה ובכללם ח"ג ברחבם ובגדלות א' גדלה כמדת הדעת בגבהה וגם ברחבו לחו"ב והרי נשלמו בה מדת מלכות דמלכות דמ"ה בכל י"ס שבה ובמדת מלכות שבמלכות דב"ן בי"ס שבה וכל זה אינו רק ספי' המלכות דנוקבא לבד. והטעם כי הנה • ז"א יצא ו' נקודות והיא נקודה א' א"כ כשנגדלו כל הו"ק דז"א במוחין דו"ק דגדלות כנ"ל נגדלה היא קצה א' לבד שהוא מלכות שבה לבד ואח"כ כשנגמרו ג"ר דז"א דגדלות אז נחלקה מדת המלכות הנ"ל לי' נקודות וכל נקודה מהם נעשה ספי' א' ונעשה בי"ס גמורות כמו ז"א והענין יותר בביאור כי תחלה הגדילה בעיבור נה"י שבה וביניקה חג"ת ובמוחין דו"ק חב"ד שבה וכל זה הם י' נקודות לבד שהם י' מלכיות של י"ס שלה ואחר כך כשנגמר ג"ר דז"א אז כל המלכות מאלו י' מלכיות נתגדלו ונעשו ספירה א' והענין כי בא במלכות הכתר ט' נקודות אחרות של חב"ד חסד גבורה תפארת נה"י שבכתר שבה וכעד"ז בכלם כמבואר אצלינו באל"ף ב"ת דאטב"ח וע"ש ואחר זה נגמרה גם היא בי"ס דוגמת הזעיר אנפין ועדיין הם אחר באחור:

[ג' ע"ב]

[ג' ע"ב]

[ג' ע"ב]

שער תיקון הירח פרק ד' דרוש אטב"ח (ע"ה ח"ב דף נ"ג ע"א)

משם אבל כשתינק מקו הנצח אז יונקת ממוח חכמה המתפשט בו וגם מן החסד הא' מן הה"ח המתפשט שם וכעד"ז בהוד. ועתה נבאר הענין יותר ודע ג"כ כי לעולם המגדיל המלכות הם החסדים (המתפשטים שם) שהם סוד המים המגדילין האילן ואת הנטיעות והוא סוד והוכן בחסד כסא. והנה כשהמים הולכין בשרשי האילן ומגדילין אותו אין המים חוזרין להיות גוף האילן עצמו כי המים גורמין ההגדלה אבל המים עצמן אינן גוף ההגדלה וזה מבואר למבין וכן הענין בחסדים אלו אינו נעשה גוף ההגדלה רק שגורם להגדיל לכן בככל הא"ב לא הזכיר את החסד עצמו רק ההגדלה לבדה והנה החסד שבת"ת ז"א גורם הגדלה בט' נקודות בכתר דנוקבא דז"א שלא היה בה רק נקודה א' ונעשית י' וזהו א"ט. **ב"ח** בחכמה פי' מה שאנו רואין ומוצאין בפ"י מה שיש אל המלכות בחכמה שבה הם ב' נקודות והגדילו ח' אחרות ונעשו י' וזהו ב"ח. והענין שכבר ידעת שכבר יש בה נקודה א' ממה שלקחה ממלכות עצמה כנ"ל הרי נקודה א' ועוד נקודה אחרת לוקחת ממוח חכמה המתפשט בנצח דז"א כנודע. והנה נודע כי חכמה שבנוקבא נגד פ"ק דנצח ז"א ויונקת ממוח חכמה שבו משא"כ בכתר שלה שאינה לוקחת מוח בקו אמצעי רק מן החסד וכבר בארנו שהחסד אינו נכנס בגדלות רק שהוא גורם הגדלה כי כן עתה בנצח אע"פ שיש בו חסד א' אין אנו חושבין רק למוח חכמה שבו כי החסד הוא המדיל ושמור כלל זה בידך שלא אצטרך לבארו תמיד שלעולם אי החסד נחשב ונכנס במספר ונמצא שישש בכאן שתי נקודות אחד מנקודת החכמה עצמה של המלכות עצמה וא' מוח החכמה שבנצח דז"א ואחר כך חסד שבנצח גרם גדלות ח' נקודות אחרות ונשלמו ל"י כי ב' נקודות הנ"ל אינן בכלל ההגדלה רק ח' הבאים מחדש וזהו ב"ח. **ג"ז** בבינה פי' כי בבינה שבמלכות יש בה ג' נקודות. א' מחלקה שלקחה מן המלכות עצמה כנ"ל. עוד יש נקודה אחרת ממוח בינה שבתוך הוד ז"א כנ"ל בנצח. עוד לוקחת נקודה

דרוש אטב"ח והוא לבאר מציאות אלפא ביתא דאטב"ח על תיקון הנוקבא מלכות דע כי הנוקבא שהיא שיעור שלה מדה א' מן המדות של ז"א ונמצא שהיא עשירית כי אין בה רק מדה א' מי' מדות דז"א, אמנם כשנגדלת ונעשית פרצוף גמור מי"ס אז נחלקה אותו מדה ל"י חלקים נגד י"ס וכל נקודה מהם גדלה ונעשית מדה א' שלימה. וזה סדרה א"ט הוא כתר דמלכות, ב"ח הוא חכמה, ג"ז בינה, ד"ו דעת, י"צ חסד, כ"ף גבורה, ל"ע ת"ת, מ"ס נצח, ק"ץ הוד, ר"ף יסוד, ש"ן מלכות. ופי' הענין כשהנוקבא נבנית ונתקנית פרצופה מב' חסדים ומב' שלישים שיש בתנ"ה דז"א ומהה"ג שיש ביסוד דז"א כמבואר בדרוש הקודם לזה ע"ש. ונתחיל עתה מן הכתר כי כתר נקודה א' מי' נקודות שנתחלקה • מדת מלכות, אמנם זאת הנקודה של כתר צריכה לקבל עוד ט' נקודות אחרות כמותה ואז יושלם הכתר שלה ויהיה בה מדה שלימה ב' נקודות כי מה שהיתה המלכות עד עתה בחינת מדה א' בת י' נקודות. הנה עתה אחר ההגדלה צריכה שכל נקודה מהם יעשה מדה א' בת י' נקודות ולהיות שמתחלה לא היתה בכתר שלה רק נקודה אחת מן המדה ועתה נתוסף בה עוד ט' נקודות כמותה ונעשית מדה גמורה כמו שהיתה מתחלה כל המלכות בכללותיה. **נמצא** כי תחלה היתה בחלקה נקודה א' ועתה בהגדלה נתוסף בה ט' נקודות וזהו א"ט שחלקה היא א' ונתנו לה ט' אחרות כדי להשלימה. **ואמנם** לבאר זה יותר צריך לומר כי הלא מי שמגדל את הכתר שבנוקבא אינו אלא אותו החסד שבת"ת דז"א כי בקו האמצעי אין שם שום מוח רק החסדים לבד אך בב' קוין דז"א ימין ושמאל שם מתפשטת אמא ב' ירכותיה עם ב' מוחין שבה חו"ב כנודע אבל בקו האמצעי לא יש מוח כי כבר נשלם יסוד דאמא בחזה. **נמצא** כי בקו ימין ושמאל יש מוחין גמורים עד סיום רגליה דז"א אך בקו אמצעי אין בו בחי' מוח רק עד החזה ומשם ולמטה לא יש רק חסדים מגולין וכפי מה שיש בז"א כך יניקת המלכות משם כי כשתינק מן קו האמצעי לא תינק אלא מהחסדים כי לא יש דבר אחר לינק

שער הכוונות (דף פ"ה ע"ד) - דרוש א' דחג השבועות

דרוש א' לחג השבועות. צריך שתזכור כל הדרושים שנתבארו לעיל בענין הפסח ובענין ספי' העומר, ובזה תבין מה שנבאר עתה בדרך קצרה. הנה נת"ל כי בז' השבועות מתפשטים המוחין בז"א בז' בחי' שבו שהם חו"ב וחו"ג שבדעת, והחסד והגבו' והתפארת, וגם המל' נכללת עם הת"ת. יען כי היא דבוק' יחד עמו אחור באחור, ועתה בחג השבועות נתפשטו גם בנצח והוד שבו והם סוד שתי לוחות האבנים שניתנו ביום שבועות כנו' בזוהר, דתרין לוחין אינון נצח והוד. וכיון שנתפשטו עד שם, אז מזדווג היסוד דז"א עם המלכות בבחינת זווג דגדלות גמור. גם יש ענין אחר זולת זה. והוא, כי הנה בז' שבועות של ספי' העומר הגדיל ז"א גדלות גמור אפי' בגדלות הב' שהוא בחי' חו"ב עילאין שהם למעלה מייש"ס ותבו' הנקרא גדלות א'. ונמצא כי כבר ז"א הגדיל עד שיעור קומת כל או"א ואין בו אלא בחי' גדלות מן חו"ב שבו ולמטה, שהם מקום המוחין שלו. אבל בחי' הכתר שבו עדיין חסר ממנו, כי הוא נעשה מן א"א עצמו כנודע. כי או"א הם בחי' חו"ב (ב') בפע"ח הנוסח חו"ג) דא"א (ג') צ"ל דכללות האצילות), ולכן צריך שיעלה עתה ז"א בחג השבועות עד למעלה עד א"א כי זהו תכלית גדלות ז"א, כי אז גדל ז"א ולוקח כל קומת א"א, ונעשה כמוהו. וכבר ביארנו זו למעלה בדרוש הא' דחג הפסח בענין משנת פרקי אבות, הוא היה אומר בן ה' שנים למקרא כו'. כי כמה מדרגות יש בענין גדלות ז"א ותכליתם הוא בעלותו עד א"א, כי אז עולה עד מקום הדיקנא קדישא דילי' וכמו שדיקנא דא"א היא לבנה דיקנא חוורא' כדכתיב ושער רישא כעמר נקא, כן דיקנא דז"א בעלותו עד שם נהפכת גם היא ללבן וגם הוא נקרא זקן כי הגיע לימי הזקנה כבן ע' שנה או פ' שנה שמלבין זקנו. ובזה תבין מ"ש רז"ל כי בים סוף נדמה הקב"ה לישראל כדמות בחור וזקנו שחורה כאיש מלחמה יעיר קנאה להלחם עם המצרים ולהטביעם בים סוף. ובמתן תורה בחג השבועות נדמה להם כזקן שזקנו לבנה כשלג. והענין הוא כי ביום ז' של פסח היה בזמן קטנותו כנ"ל, ולכן דיקנא דיליה שחורה כי כך הוא דיקנא דז"א

שחורה כעורב כנו' באדרא רבא. ובמתן תורה בחג השבועות עלה עד דיקנא דא"א ונהפכה זקנו ללבן ולכן נדמה להם אז כזקן לובש לבנים כמש"ה לבושי' כתלג חיזור הנדרש בביאורנו על הדיקנא דילי' הנקרא בשם מלבוש. ואמנם זה הכתר הניתן לז"א עתה הנה הוא מתחיל ליכנס בו בתחלת ליל שבועות, ואינו נגמר ליכנס עד אשמורת הבוקר (ז') שהוא אחר הטבילה). ואח"כ בתפלת שחרית ומוסף של יום שבועות אז מזדווג עם נוק' רחל כבשאר השבתות וי"ט, שאז הוא זמן זווגם. אלא שעתה עלה עד א"א מבאשמורת הבוקר, משא"כ בשבתות וי"ט, וזהו ענין מעלת חג השבועות. ולכן • הזווג התחתון נאסר בליל שבועות כי גם למעל' לא יש זווג עד היום כנו'. ולא עוד אלא שצריך האדם שלא לישן בלילה הזאת כלל, ולהיות כל הלילה נעורים ועוסקים בתורה כנו' באורך בהק' ספר הזוהר בפ' בראשית ובפ' אמור. ודע כי כל מי שלא ישן בלילה הזאת כלל אפי' רגע אחד ויהיה עוסק בתורה כל הלילה מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא. וכמ"ש הרשב"י בהקדמו' בראשית וז"ל ד'פוק ההוא שתא בשלם כו' ע"ש. ולא עוד אלא שהוראת חיי האדם בשנה ההיא תלויה בענין זה, כי אם לא ישן כלל ודאי שלא ימות בשנה ההיא, ודי בזה. ולכן פשט המנהג הזה בישראל לעסוק בתורה כל ליל חג השבועות. ואמנם הענין הוא זה כי ע"י היותם עוסקים בתורה כל הלילה הם ממשכיכים את הכתר הנז' בז"א, שהוא בחי' דיקנא דא"א שז"א עולה עד שם כנו':

וזהו הסדר של המקרא שתעסוק בו בלילה הזה כדי להמשיך הכתר הנז'. תתחיל מפר' בראשית ותקרא פ' בראשית עד אלה תולדות השמים והארץ בהבראם כו'. ואח"כ תדלג ותקרא ג' פסוקים האחרונים של בראשית, ומשם ואילך תקרא ג' פסוקים הראשונים וג' האחרונים מכל פרשה ופרש' משאר הפרשיות. ואם נודמנה פרשה קטנה של ד' או של ה' פסוקים הן בהתחלת איזה פרשה הן בסופה, תקראנה כולה. וכשתגיע לפ' יתרו אז תקרא ג' פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא מן בחדש השלישי

לצאת בני ישראל עד סוף פרשת יתרו. וכשתגיע לפ' משפטים תקרא שלשה פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא מן ואל משה אמר עלה אל ה' כו' עד תשלום הפרשה. וכשתגיע לפ' ואתחנן תקרא שלש' פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא עשרת הדברות השניות שהם מן ויקרא משה אל כל ישראל עד סיום פרשת שמע ישראל שהוא עד ובשעריך. ומשם תדלג ותקרא שלשה פסוקים האחרונים. וכשתגיע לפרשת ראה תקרא ג' פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא מן שבעה שבועות תספר לך עד סוף הפ'. וכשתסיים לקרוא כל הפרשיות על הסדר תקרא כל נביא ונביא וכל כתוב וכתוב מן הכתובים, ע"ד הנז' ג' פסוקים ראשונים וג' אחרונים שבכל א' וא' מהם, עד שתסיים כל הכ"ד ספרים. והפסוקים של מגילת איכה תקראם בלחש מפני שהוא י"ט ומגילת רות תקראנה כולה. ובהגיעך אל יחזקאל תקרא הפטרת יום א' של שבועות כולה שהיא מן ויהי בשלשים שנה כו' עד תשלומה ותדלג אל פסוק ותשאני רוח כו' ומשם תדלג אל שלשה פסוקים האחרונים שבו ובהגיעך אל חבקוק תקרא שלשה פסוקים הראשונים שבו ותדלג אל פ' וה' בהיכל קדשו כו' תפלה לחבקוק כו' עד סוף חבקוק כי זאת היא הפטרת יום ב' דשבועות, וזהו הסדר המוכרח בענין המקרא. ואח"כ שאר הלילה בסודות התורה ובספר הזוהר

כפי השגת שכלך:

ובהגיע אשמורת הבוקר מעט קודם עלות השחר, בעת שמשחירין פני הרקיע במזרח אשר אז נקרא אילת השחר כנודע. אז צריך שתטבול במקוה. ותכוין אל המקוה העליון שהוא כתר עליון דז"א, הנמשך לו בלילה הזה והוא נקרא שער החמשים כמ"ש, ועליו נאמר זורקתי עליכם מים טהורים כו'. ועי"כ אנו מקבלים תוספת קדושה מבחי' הכתר הזה. וטעם הדבר הוא לפי שאנחנו בלילה הזה עושים ב' דברים, הא' הוא להמשיך את כתר העליון דז"א ע"י עסק התורה כנז', ואחר כך באשמורת הבוקר אנו נעשים שושביני' דמטרוניתא רחל נוק' דז"א, ומוליכין את הכלה הכלולה לבית הטבילה וטובלת

במקוה העליון הנז' שהוא הכתר הנז'. וגם אנחנו שושבינין דילה טובלים עמה. אבל אל תטעה לומר כי אז היא עולה עד • הכתר דז"א, אבל היא מקבלת במקומה למטה טהרה וטבילה מלמעלה [כ"ט ע"ב] מכתר דז"א (לפי ההמשך, זה חסד הת"ת שמביא את הכתר דז"א ולא מהכתר עצמו) בסוד זורקתי עליכם מים טהורים כנז'. ואחר כך ע"י תפלת שחרית ומוסף דיום שבועות ממש אז היא עולה כמוהו ואז הם מזדווגים יחד כנ"ל. ובחי' טבילת הכלה ושושבינין דילה נזכרים בס"ה בפ' אמור: ונלע"ד ששמעתי ממוז"ל תוספת ביאור בענין הזה. והוא כי כבר נתבאר אצלנו כי הכתר דז"א והכתר דנוק' תמיד נעשים ברגע אחד. והענין הוא כי החסד המתפשט בת"ת דז"א להיותו במקום מגולה כנוד' לכן ניתוסף הארתו ונגדל כפלים ונחלק לב'. חציו עולה למעלה בכתר דז"א, וחציו יוצא ממקום החזה דרך אחורי הת"ת וניתן אל רחל נוקבא דז"א לצורך כתר שבה. והנה בעלות חצי החסד הנז' עד מקום הכתר דז"א אז יורד הכתר דז"א מלמעלה (שהוא בחי' דיקנא דא"א) כנז' ויורד עד ראש ז"א ונעש' בו בחי' כתר על ראשו. ונמצא כי עליית חצי החסד הנז' גורם ירידת הכתר בראשו של ז"א ולכן הכתר של ז"א נקרא שער החמשים של בינה כנז' בס' התיקונים. והענין הוא כי נודע שאין כתר דז"א נעשה אלא מחצי הת"ת האחרון של אי' עצמה, והוא עצמו נעשה כמו שהוא בבחי' הכלי והעצמות שבתוכו בחי' כתר על ראש ז"א. והנה יש באי' נ' שערים שהם סוד ה' חסדים שבה. וכשנגמרים אלו הה' חסדים שלה להתפשט (בכח"ב) דז"א אז יורד חצי הת"ת של אי' להיות כתר בראשו. ונמצא כי ענין הכתר אינו אלא ע"י החסדים של אי' שהוא החסד שבת"ת דז"א כנז', ולכן נקרא שער החמישים. ולכן בא הכתר דז"א באחרונה מכל שאר בחינות דז"א. והנה באותו חציו של החסד דת"ת דז"א הנחלק ועלה למעלה בכתר דז"א, וגורם לכתר ההוא שירד ברישא דז"א, הנה מאותו החצי החסד שהוא בחינת מים כנודע משם נמשכים בנקב' וטובלת בהם כנז' בסוד זורקתי עליכם מים טהורים כו':

מהרב שר שלום זיע"א, אולי מהרב זמרת הארץ. והמנהג לכוין מתיבת באהבה ואילך

דוקא כסברת הרש"ש זיע"א, מהרה"ג שד"ה הי"ו:

פרי עץ חיים - שער חג השבועות - פרק א' - דף קכ"ז סע"ג

יקרא י"ג מדות ג"פ, ואח"כ יאמר רבש"ע מלא כל משאלותי וכו', וכן יהי רצון, ויחזור התפילה ג"פ, ואח"כ יאמר ג"פ ואני תפילתי וכו', וכן יעשה במוסף, וביום ב' דיוצר ע"כ, וכן בפסח ובסוכות. ויכוין כ"ד שמות הנ"ל בניקודים הנ"ל. מ"ש בזוהר פרשת בראשית, כל שתא איקרי אל, והשתא איקרי כבוד אל, כי לכל השנה אין לה שם א"ל, אבל עתה יש לה דעת יותר פנימי, והוא שם ס"ג גי' כבוד א"ל, ודעת זה אין לה אלא בעת הזווג, שהוא יום השבת ויום שבועות שאז דוגמת שבת כנודע, לכן אינו רק יום א', ולא ז' ימים כמו פסח וסוכות. (א):

הגהה (א) א"מ - וקשה, א"כ בשמיני עצרת יהיה ג"כ כך, שהרי הוא ג"כ יום א', וא"כ היינו הך, וצ"ע:

סוד ז' ברכות שבעמידת י"ט, לעיל שער מקרא קודם, וגם ניקוד הויות שבעמידה. סוד מפני היד שנשתלחה וכו' שם, ע"ש כל כוונת תפלת:

חסדי דוד דף נ"ו (ד"ה אח"כ הראשון)

ת"ת וב' חסדים דנו"ה, והארת פרקין תתאין דמוחין דחו"ב המלבישים בפרקין תתאין דנו"ה דאימא שבנו"ה דז"א נגדלים הכח"ב דילה. וע"י הה' גבורות דיסוד דז"א נתקן הדעת נוק' ומל' דילה. וכל האורות הנזכר עולים בדרך א' עד שיוצאים כולם מהחזה ונעשים צלם ע"ג רישא דנוק', ואח"ך מתפשט הצלם הנזכר בכל י"ס דנוק', כי לעולם כל בנין פרצוף הנוק' הוא ע"י אחור:

ע"ח ח"א שער המוחין פ"ט - דף ק' ע"א

ובתוכו המוחין שהיא נשמה לו, וכל זה בבחי' אחור. ואז עומדין אב"א זו"ן ואז נגדלת הנקבה באחור ז"א. והוא כי הנה הז"א לוקח חלקו וחלק שלה כי הוא בן בכור. וא"כ לקח תחלה כלי שלו ושלה באחור לבד, מבחי' מ"ה וב"ן, וכן עד"ז

ובענין הטבילה של אשמורת יום השבועות כנ"ל. אמר לי רבי יצחק הכהן, כי נלענ"ד שהם אלו השמות ואיני זוכר היטיב, והם להמשיך אל כתר שלה, שעושה עתה כנ"ל ע"י הטבילה, הם בחי' כתר זה, והם בחי' ב' אותיות ראשונים משם ע"בוס"ג, שהם יו"ד ה"י יו"ד ה"י גי' ע', וב' מלואים של ע"בס"ג, שהם מ"ו ל"ז הכל גי' קנ"ג, הסר מהם ב' כוללים של הב' שמות, נשארים קנ"א כמנין מקו"ה, ובמקוה הזה טובלת הנוקבא: **צמח** - משם הרב ר"ח ז"ל, שהיה אומר כי בלילות הללו כמו שביעי של פסח, וליל שבועות, וליל ה"ר, מצוה לפרוש ולגלות עומק החכמה, לפי שבאלו הימים הזמן גרמא, והוא זמן מוכן לסודות וראוי לפרשם אז:

זה מ"כ במחזור של מורי ז"ל, של מועדים כמנהג האשכנזים, בסוף חזרת עמידה דשליח ציבור, ביום א' בשבועות, שם כתוב מבחון, מכת"י מורי זלה"ה, ענין זה, וז"ל, יום א' דשבועות,

אח"ך כל הב' צלמים הנזכר ניתנים לז"א, כי הבן יורש אביו ואמו והוא נותן לבת ומאיר (אטב"ח) לנקודת הנוקבא מהמוחין שבנה"י דאימא שהם ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה. ויוצאים ההארות הנזכר דרך החזה דז"א, ומתפשטים בנקודות הנוק' שנחלקה לי' נקודות. וע"י הארה הנזכר נבנית ונעשית פרצוף גמור, מהחזה דז"א ולמטה אב"א כי ניתוסף לה ט"ס בכל נקודות מהי' נקודות הנזכר. והוא ע"י הכפל של שלישי התחתון של

ועתה נבאר כל זה בעז"ה. הנה תחלה בא לו זה הצלם דגדלות מבינה דיש"ס ותבונה מבחי' חיצוניותם שהוא באחוריים בין בכלים בין באורות, ונכנסין בז"א ונעשין בו כלי הפנימי מכולם בבחי' האחור לבד שהוא חיצוניותו,

באורות. ונמצא שיש בו עתה מ"ה וב"ן באור נשמה וכלי הפנימי לו וכן לנוק'. ואמנם הגבורות דב"ן דמ"ה שבאבא ניתנין בנה"י דאימא ונעשו חסדים בערך הגבורה דאימא כנודע, שהם ג"כ גבורות דב"ן דב"ן דחלקה, והחסדים דמ"ה דמ"ה דאבא עם החסדים • דמ"ה דב"ן דאימא ניתנין בנה"י דאבא, ונעשו חסדים דאימא גבורות בערך חסדים דאבא כנודע. וכל זה נכנס תחלה כולו תוך הז"א. ואח"כ דרך האחור שלו היה מאיר לנוקבא ונותן לה אז הארה (אטב"ח) מהמוחין שבנצח הוד יסוד דאימא אשר כולם הם בחינת ב"ן שלו ושלה, ונותן לה הארה משלה בלבד שהם הגבורות דב"ן דב"ן, וגם נותן לה הארת הגבורות דב"ן דמ"ה. ואח"כ בעת הנסירה מסתלקין נה"י דאו"א, וב' בחי' חכמה וחסדים בין דאבא בין דאימא נשארין בסוד אור מקיף על ראש ז"א, והשאר שהם הבינות וגבורות נכנסין בנוקבא ונגדלת בכל האחור שוה אליו, כי אז נוטלת הם עצמן ולא הארתן לבד כבתחלה. ואז נעשה בחי' היסוד שבה, כי מתחלה ע"י הארה לבד הנמשכת לה ע"י ז"א, לא נעשה בה רק בחי' המלכות שבה (ואח"כ) [ועתה] נעשה היסוד שבה והם ציון וירושלים כנזכר במ"א. ואח"כ מעלים אותן או"א לחופה בהיכל עילאה דילהון, אחר נסירה ועדיין אין בהם רק אורות דאב"א, ומזדווגים שם פב"פ ונותן בה החסדים דאימא שגם הם אינן רק ה"ג מ"ה דב"ן מבחי' עצמו אלא שבערך הגבורות שלה נקרא חסדים. ואז אלו החסדים נקרא רוחא דשדי בגווה, כי אז הוא בסוד זווג ממש. • אמנם הכלי שלה הוא היסוד שלה, והמ"ן הם ה"ג של חלקה שלוקחת בעת הנסירה כנ"ל. אך אלו ה"ג עצמם שלו נקרא

[ב"ן דמ"ה]

[ב"ן דמ"ה]

רוחא דילה דשביק בגווה, כי הנה ז"א סוד רוח, אך בהנתן בה נקרא נפש בצאת נפשה, ולכן נקרא בן ולא בת. ולהיותו בסוד אב"א אינו זווג גמור רק רוחא דשדי בגווה, והוא שורש להעלות כל הבירורים עד ימות המשיח. והוא שורש לכולם כי הוא השורש הראשון דב"ן, וע"י מתבררין כל בירורי המלכים של זו"ן. ואמנם אח"כ חוזרים פב"פ ואז באים בחי' אורות הפנים דבינה שבתבונה ויש"ס מלובשין בפנימיותן ממש. ואז נותן לה בסוד הארה בחי' ה"ג שלה ב"ן דב"ן ובסוד זווג ממש ה"ג שלו הנקרא חסדים דאימא כנ"ל (וכולם הן מן ב"ן). עוד נ"ל בדרך שני וב' פירושים הם אמת. כי הנה א"א להזדווג ז"א בנוקבא אלא בהיותה שוה בשוה לגמרי כמוהו. ואם • לאו אז הזווג הוא זווג ז"א בלאה או יעקב ברחל או יעקב בלאה. והנה בהיותה בסוד אחור בשוה אליו אז האיר בה בחי' הגבורות דב"ן דב"ן, אך הגבורות דמ"ה דב"ן כולם נעלמים תוך יסוד דאבא הסתום כנודע. לכן צריך שיצאו משם, וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה (חילוף ב'), ואז חוזרין להנתן בה נה"י דאבא, ואי אפשר שתקבלם אם לא יכנסו בה ג"כ נה"י דאימא, ויתלבשו בתוכה. ואז מקבלת היא גבורות דמ"ה (דב"ן) שביסוד דאבא. והרי עתה בא ב' מנצפ"ף א' דגבורות אימא וא' דגבורות אבא כנזכר במ"א. אח"כ בחזירתם פב"פ, אם לא גדלה כמוהו אז הוא זווג יעקב ורחל, והיא קבלה תחלה גבורות דמ"ה דב"ן דרך מסך מז"א, ואח"כ נותן לה חסדים דמ"ה דמ"ה בסוד זווג. אמנם כשנגדלת כמו הז"א לגמרי פב"פ, אז לוקחת החסדים (דב"ן) דמ"ה (דב"ן) וג"כ החסדים דמ"ה דמ"ה כנזכר במ"א כי ז"א יש לו או"א ויעקב אבא לבד.

מבוא שערים שער ו' ח"א דרוש ז' - דף נ"ב ע"ג

אלא מדה א' בלבד, כנגד הת"ת דזעיר מאחוריו מן החזה ולמטה, ונמצא שהיתה בבחינת ספירה א' הכוללת י' נקודות קטנות, ואינן ספירות גמורות אלא נקודות, ובין כולם אינם רק ספירה א', באופן שאין בה רק חלק עשירי ממה שצריך להיות בה בעת היותה פרצוף די"ס גמורות.

ועתה נבאר דרך פרטות ענין הגדלת המלכות איך היא נגדלת, כי עד עתה לא ביארנו רק מי הוא הגורם ההגדלה של הנוק', ועתה נבאר ההגדלה בעצמה. והענין כי הנה בזמן הקודם לזה, והוא בחי' הג' שהוא בזמן היניקה, שאז היתה נוקביה בבחינת צלע לבד, ונתבאר כי אז עדיין לא היתה

הי' נקודות הקטנות שכבר היו בנקבה בהיותה נקראת צלע כנז'. ואמנם לא בכל נקודה ונקודה מהם יש בחינת הגדלת כל הד' בחינות הנז' ביחד, אלא כפי בחינת הנקודה. וטעם הדבר יתבאר היטב בע"ה מתוך דברינו. אמנם הכלל הוא כי בחינת הגדלה ע"י המוחין דזעיר אינה אלא בחכמה ובינה דנוק' בלבד, ובחינת ההגדלה של הגבורות אינן אלא בנקודת הדעת דנוק', ובחינת ההגדלה של לבוש נצח דאימא אינו אלא בנקודת הנצח דנוק', ובחינת ההגדלה של הלבוש דהוד דאימא הוא בכל קו שמאל דנוק', שהם נקודת בינה ונקודת גבורה ונקודת ההוד שבנוק', ובחינת ההגדלה של לבושי נה"י דזעיר אינם אלא בשתי נקודות דנצח והוד של הנקבה, אך בחינת החסדים לעולם אינם נמנים בבחינת הגדלה בשום מקום, כי הם בבחינת המים המגדילים את האילן, ואינם הם עצמם ההגדלה בעצמה. וזהו מש"ה והוכן בחסד כסא, כי הכנת תיקון הנקבה הנקראת כסא, הוא ע"י החסדים. והגבורות גם הם בבחינת החסדים כנ"ל, שגם הם בחינת מים בגוף הנקבה, ונקראים גבורות גשמים, ועל כן גם הם אינם נזכרים בכלל הגדלה עצמה, אלא שגורמין הגדלה, זולתי בנקודת הדעת והת"ת, לפי שיש יש גבורות רבים כמו שיתבאר שם במקומו. וגם הטעמים של שאר הבחינות יתבארו בתוך המשך הדברים בע"ה. וטרם שנבאר ענין מציאות כל ההגדלות האלו, צריך שתדע כי כל בחינות הגדלות האלו של הנקודות של הנוק', הם נרמזות באלפ"א בית"א דא"ט ב"ח ג"ז ד"ו וגו', והם רומזות בעשר הנקודות האלו ע"ד זה, א"ט בכתר, ב"ח בחכמה, ג"ז בינה, ד"ו דעת. י"צ חסד, כ"פ גבורה, ל"ע ת"ת, מ"ס נצח. ק"ץ הוד, ר"ף יסוד, ש"ן מלכות, ת"ם במלכות. ונשארו אותיות הנ"ך שאין להם זוג. וכבר ידעת ענין זוגות אלו מה עניינם, כי הם ד' זוגות דאחדים, וכל א' כוללת י' אחדים, וד' זוגות אחרות וכל א' כוללת עשרה עשרות, וד' זוגות אחרות כל א' כוללת עשרה מאות. והענין במה שנודע כי עד אות הט' הם אחדים, ועד הצ' כפופה הם עשרות, ועד הי' פשוטה הם

וכדי שתתגדל, צריך שתתחלק מדת נקודה זו בעשרה חלקים, ויהיו עשרה נקודות קטנות, ואחר כך, ע"י החסדים והגבורות שבה, נגדלת כל נקודה ונקודה מהם ונעשים בה ט' נקודות אחרות, ואז יהיו עשרה ספירות גמורות, שכל ספירה וספירה מהם יהיה בה כללות עשר נקודות קטנות. והנה ההגדלה עצמה הוא ענין המוחין שהיא לוקחת עתה, ומהם נגדלות אלו הי' נקודות שבה ונעשות י' ספירות גמורות, אך סיבת גרמת ההגדלה הם החסדים והגבורות, ששניהם נקראים מים, כנ"ל. כי גם הגבורות נקראים גבורות גשמים, ומגדילים אותה, כמו המים שגורמים הגדלת האילן, אך ההגדלה בעצמה אינה מומציאותם ממש, ואין הם עצמם נעשים גוף האילן, אלא גורמין הגדלה בו. והנה נמצא כי זולת הבחינה הראשונה, שהם העשר חלקים של נקודות קטנות שיש בצלע הזו כנ"ז, יש עוד ד' בחינות אחרות שגורמין ההגדלה באלו העשרה נקודות קטנות. והוא כי הנה נתבאר לעיל כי הגדלת הנקבה הזאת הוא מן החזה ולמטה של זעיר, ויש שם ד' בחינות (שגורמין ההגדלה): הא' היא בחינת המוחין של זעיר מבחינת חכמה ובינה שלו. ונודע כי הם מתפשטין עד סוף גופא שהוא עד נצח והוד של זעיר. הבחינה הב' הם המוח הג' והם בחינת החסדים והגבורות המתפשטים למטה בז' תחתונות. הג' היא בחינת הלבושים של נה"י דאימא, המלבישים את המוחין של חכמה ובינה דזעיר עד מקום התפשטותם הנז' שהוא סוף הקוים שהם נצח והוד שבזעיר, וכן הלבוש של היסוד דאימא המלביש מוח הג' הנקרא דעת בקו אמצעי, ולבוש זה נגמר ומסתיים בחזה דז"א. בחינה הד' הם הלבושים דזעיר עצמו ע"ד הנז' בלבושי נה"י דאימא, אלא שיש תוספת באלו. והיא כי לבוש היסוד של זעיר בקו האמצעי של הנקבה מתפשט יותר למטה מן החזה שלה, והוא עד סוף הת"ת שבה. וכבר ביארנו לעיל כי כאשר באים המוחין אל הנקבה, הם באים מלובשים בשני • לבושים הנז', בנה"י דאימא ובנה"י דזעיר. והנה מאלו הד' בחינות הנז' נגדלת הבחינה הראשונה שהם